

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie C - Número 102
15 de maig de 2013

Comissió d'Igualtat de les Persones

Presidència de la I. Sra. Marta Ribas Frías

Sessió núm. 4

SUMARI

Compareixença

del portaveu de l'Observatori contra l'Homofòbia per a presentar l'informe corresponent al període 2011-2012 (tram. 357-00058/10) p. 3

Compareixença

d'una representació de la Secretaria de la Dona i Cohesió Social de Comissions Obreres de Catalunya per a informar sobre la situació de les dones al món laboral i sobre les necessitats en polítiques actives d'igualtat en empresa i ocupació (tram. 357-00062/10) p. 12

Compareixença

d'una representació de la Secretaria d'Igualtat i Polítiques Socials de la Unió General de Treballadors per a informar sobre la situació de les dones al món laboral i sobre les necessitats

en polítiques actives d'igualtat en empresa i ocupació (tram. 357-00063/10) p. 14

Compareixença

d'una representació de la Secretaria de la Dona i per la Igualtat de la Unió Sindical Obrera de Catalunya per a informar sobre la situació de les dones al món laboral i sobre les necessitats en polítiques actives d'igualtat en empresa i ocupació (tram. 357-00064/10) p. 16

Compareixença

d'una representació de la Secretaria de la Dona de la Confederació General del Treball per a informar sobre la situació de les dones al món laboral i sobre les necessitats en polítiques actives d'igualtat en empresa i ocupació (tram. 357-00065/10) p. 18

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallot Traductors Associats · Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 4

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i nou minuts. Presideix Marta Ribas Frías, acompanyada del vicepresident, Sergio Santamaría Santigosa, i de la secretària, Gemma Calvet i Barot. Assisteix la Mesa el lletrat Xavier Muro i Bas.

Hi són presents els diputats Ramona Barrufet i Santacana, Cristina Bosch i Arcau, Violant Cervera i Gòdia, Xavier Cima i Ruiz, Xavier Crespo i Llobet, Anna Figueras i Ibàñez i Anna Solé i Ramos, pel G. P. de Convergència i Unió; Rosa Amorós i Capdevila i Anna Simó i Castelló, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Marina Geli i Fàbrega, pel G. P. Socialista; Laura Massana Mas, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Inés Arrimadas García, pel G. P. de Ciutadans.

Assisteixen a aquesta sessió el portaveu de l'Observatori contra l'Homofòbia Eugeni Rodríguez Giménez; els representants de la Unió General de Treballadors Eva Gajardo i David Papiol; la representant de Comissions Obreres de Catalunya Alba Garcia; la representant de la Confederació General del Treball Montserrat Pascual; la secretària de la Dona i per la Igualtat de la Unió Sindical Obrera de Catalunya, Imma Valls i Lloret.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença del portaveu de l'Observatori contra l'Homofòbia davant la Comissió d'Igualtat de les Persones per a presentar l'informe corresponent al període 2011-2012 (tram. 357-00058/10). Comissió d'Igualtat de les Persones. Compareixença.

2. Compareixença d'una representació de la Secretaria de la Dona i Cohesió Social de Comissions Obreres de Catalunya davant la Comissió d'Igualtat de les Persones per a informar sobre la situació de les dones al món laboral i sobre les necessitats en polítiques actives d'igualtat en empresa i ocupació (tram. 357-00062/10). Comissió d'Igualtat de les Persones. Compareixença.

3. Compareixença d'una representació de la Secretaria d'Igualtat i Polítiques Socials de la Unió General de Treballadors davant la Comissió d'Igualtat de les Persones per a informar sobre la situació de les dones al món laboral i sobre les necessitats en polítiques actives d'igualtat en empresa i ocupació (tram. 357-00063/10). Comissió d'Igualtat de les Persones. Compareixença.

4. Compareixença d'una representació de la Secretaria de la Dona i per la Igualtat de la Unió Sindical Obrera de Catalunya davant la Comissió d'Igualtat de les Persones per a informar sobre la situació de les dones al món laboral i sobre les necessitats en polítiques actives d'igualtat en empresa i ocupació (tram. 357-00064/10). Comissió d'Igualtat de les Persones. Compareixença.

5. Compareixença d'una representació de la Secretaria de la Dona de la Confederació General del Treball davant la Comissió d'Igualtat de les Persones per a informar sobre la situació de les dones al món laboral i sobre les necessitats en polítiques actives d'igualtat en empresa i ocupació (tram. 357-00065/10). Comissió d'Igualtat de les Persones. Compareixença.

La presidenta

Comencem la sessió, aquesta tarda, com ja saben les diputades i diputats..., amb un doble bloc de compareixences: un petit, un inicial bloc amb la compareixença del portaveu de l'Observatori contra l'Homofòbia, i un bloc segon en què tindrem les compareixences de les representants responsables d'igualtat dels diversos sindicats.

Compareixença

del portaveu de l'Observatori contra l'Homofòbia per a presentar l'informe corresponent al període 2011-2012 (tram. 357-00058/10)

Comencem, doncs, amb la compareixença del portaveu de l'Observatori contra l'Homofòbia, el senyor Eugeni Rodríguez. Els recordo –per qüestió d'ordre– que havíem pactat, per fer-ho més àgil, que els temps d'avui en les compareixences seran de deu minuts per a cada compareixent, i de cinc minuts d'intervenció per part dels portaveus, les portaveus de cada grup parlamentari; després, el compareixent tindrà un torn de rèplica. I, si no és que se sollicita per part d'algun grup, no farem segon torn per part de les portaveus o els portaveus dels grups. Així serà una sessió més àgil; a més, hi ha hagut diverses peticions que avui ens ajustem al màxim possible als temps.

Abans de començar, alguna qüestió d'ordre, substitucions, que calgui tenir en compte per part de la Mesa?

Anna Simó i Castelló

Sí, que hi ha més aviat algunes absències, i que, en qualsevol cas, de moment, doncs, la portaveu de la comissió ocuparà el lloc de la secretària a la Mesa mentre no vingui la senyora Calvet.

Sergio Santamaría Santigosa

Presidenta... Bueno, usted conoce..., pero, en cualquier caso, lo hago extensivo al resto de diputados: habida cuenta de la circunstancia que se da en mi caso, de vicepresidente de la comisión, y por la imposibilidad de comparecencia del compañero Rafael López, haré las veces también de portavoz del Grupo Parlamentario del Partido Popular y, por tanto, en fin, haremos ese recorrido las veces que haga falta, con su permiso.

Gracias.

Violant Cervera i Gòdia

I del Grup de Convergència i Unió, en principi, hi haurà una absència, i és l'Anna Solé, que s'incorporarà més tard.

Marina Geli i Fàbrega

Substitucions no n'hi ha, presidenta. Jo també, ara..., per raons de malaltia, la senyora Eva Granados, que m'ha demanat que l'excusin, i d'un viatge per temes municipals, una altra diputada que està absent, la por-

taveu Montse Capdevila; per tant, jo mateixa faré de portaveu del Grup Socialista.

Gràcies.

La presidenta

Bé. Doncs, som-hi. Compareixença per part del portaveu de l'Observatori contra l'Homofòbia, per exposar-nos l'informe de l'any passat. El senyor Eugeni Rodríguez Giménez, té la paraula.

Eugeni Rodríguez Giménez (portaveu de l'Observatori contra l'Homofòbia)

Bé, bona tarda. Gràcies a la presidenta de la Comissió d'Igualtat i a la comissió per convidar-nos –als diputats i diputades–, i també agrair la presència de Quim Roqueta, secretari general de la coordinadora, i Emilio Ruiz, president del Casal Lambda, que m'han acompanyat en aquesta compareixença.

El primer de tot, dir-vos que aquesta memòria que ja teniu a les vostres mans és la memòria del 2011-2012. La dada més important seria el nombre de denúncies que hem rebut. Com sabeu, l'Observatori contra l'Homofòbia no funciona igual com pot funcionar un jutjat i una fiscalia i una comissaria de policia, sinó que nosaltres rebem tot el que són denúncies de persones que consideren que per algun motiu han estat vulnerats els seus drets com a gais, lesbianes, transsexuals o bisexuals, o nosaltres, d'ofici, hem detectat, per part de l'Administració, per part d'un programa de televisió pública, etcètera –o un llibre, també–, una exaltació de l'homofòbia i/o de la transfòbia.

Amb això vull dir que, com sabeu, en el Codi penal espanyol només tenim l'article 510 que pena l'exaltació de l'homofòbia, i l'article 20.4, que la considera un agreujant. És a dir, tota la resta de qüestions de la vida privada i pública de les persones LGTB, doncs, no tenen cabuda en el Codi penal, però sí que hi tenen cabuda quan són denunciades en el nostre observatori.

Com a dades rellevants, dir-vos que el gruix, el nucli dur i el més preocupant –sempre que hem vingut a aquesta comissió hem dit el mateix... Tot i que hi ha una bona notícia –sempre hi ha una bona notícia–, que és que tot i ser el nucli més gran les agressions que es donen als espais públics i al carrer, sí que han descendit, per primer cop, respecte a anys anteriors. Això també ens indica que l'homofòbia i la transfòbia està molt diversificada, i que, si bé és cert que hi ha menys agressions al carrer, sí que hi ha noves agressions molt preocupants, que jo vull destacar avui, que serien el tema del Facebook i del Twitter, que jo crec que això donaria per a una compareixença específica. Ho hem comunicat al fiscal, i sí que d'alguna forma ens agradaria treballar aquest tema, doncs, generant un protocol amb Facebook, amb Twitter, que evités tot el que tothom veu moltes vegades, no?: grups que amb tota la impunitat diuen *matemos a los gais, homofóbicos*, en contra dels transsexuals, etcètera, no?

Dir-vos, també, que també hem detectat una puja de discriminacions a les persones –sobretot als homes

que fan sexe amb homes– gais amb VIH-sida. És un tema que ens preocupa. Sobretot, la universalitat dels tractaments del VIH, creiem que... Com sabeu –no ha estat en la nostra comunitat, però sí que a la comunitat de les Balears–, va morir una persona perquè no tenia aquest tractament.

I un altre dels temes seria l'accés al mercat laboral o un cop... Per exemple, la denúncia que hem tingut avui –avui mateix; tot i que no és d'aquest exercici, però també està bé actualitzar les coses–: ha estat una persona que l'han fet fora per la seva condició de gai. I això..., estem parlant d'avui, 15 de maig del 2013, no?

Bé. Les dades són les que –ho té tothom, no?– hi ha reflectides. Jo sí que voldria parlar, per exemple, del tema *cruising*. Hem d'evitar qüestions com la que va passar a la platja de la Móra, que és un lloc que tothom coneix com un lloc de *cruising*. El que no és de rebut és que la Guàrdia Urbana, que en teoria estaria per protegir-nos a nosaltres, acabi sent, doncs, la instigadora, en contra de les persones que estan allà de mutu acord, i que generin un clima, a vegades, hostil en la societat vers les persones, doncs, que utilitzen la seva llibertat per tindre relacions amb una altra persona; es veuen violentats, en aquest cas, doncs, per funcionaris públics, no?

També fer un esment del que us deia del tema VIH. En aquest sentit, jo crec que és positiu parlar d'un tema, que va ser la profilaxis postexposició, que no es donava a un hospital de Girona. En aquest tema hi hem treballat molt, perquè vam fer..., va haver-hi una pregunta del Grup Socialista al Govern, i el Síndic de Greuges també va fer un informe –un informe bastant positiu–, en el qual sí que s'indica a tots els hospitals públics de Catalunya l'obligació que tenen de fer la profilaxi post-exposició en les setanta-dues hores següents de la possible infecció, no?

També dir-vos que un cas positiu que hem resolt va ser la no-publicació de *Metrópolis*, que hi havia un quadern de les famílies homoparentals, de les famílies LGTB. No es va publicar. La síndica de greuges de Barcelona va fer un informe positiu a la denúncia que havia fet l'observatori i, finalment, si bé no s'ha aconseguit que es publiqués en paper, en la revista, sí que s'ha editat un butlletí, a instàncies de la síndica, que s'ha repartit a les entitats, i d'alguna forma sí que creiem que com a observatori... Estem contents també que funcionin sobretot dues figures tan importants com són la sindicatura de greuges de Catalunya i la sindicatura de greuges de Barcelona, perquè sí que són les eines amb les quals fins ara podem treballar.

Quan em queda...? (*Veus de fons.*) D'acord.

Com a recomanacions. Per nosaltres..., com deia al principi, no?, ens trobem amb un codi penal molt tancat, amb dos únics articles. Creiem que en el nostre àmbit de Catalunya necessitem una llei contra l'homofòbia i la transfòbia; llei que vam registrar el dijous passat, com tots els grups parlamentaris sabeu, perquè la majoria de vosaltres ens heu acompanyat ara en aquesta tasca. Creiem que és necessari perquè, com deia al principi, la majoria d'agressions que patim i la violència que patim..., sobretot els més silenciats, com

és el *bullying*. Sabeu que hi ha hagut un estudi, que va sortir dijous passat a *El Periódico de Catalunya*, que indicava que el 71 per cent dels nens i nenes en edat escolar han patit un insult, i el 36 per cent han patit alguna mena d'agressió. Això és realment terrible. Això no està contemplat en cap codi penal.

Com dèiem, el tema sanitari, el tema de l'educació, el tema dels mitjans de comunicació, el tema del Facebook..., són tants temes en la vida des que una persona neix fins que es mor, amb totes les seves interrelacions de persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals, que tenim pressa. Perquè realment creiem que aquesta llei –lleï que es va treballar molt de temps, que es va treballar en el Consell Nacional LGTB de Catalunya– seria l'eina amb què podríem abastir tots els temes que constantment, doncs, l'observatori va denunciant. Necessitaríem aquesta eina que enquadrés totes aquestes agressions i poguéssim evitar, doncs, que demanéssim constantment un protocol per a sanitat, un protocol per a l'ensenyament..., que fos el marc conjunt on poguéssim, doncs, regular-nos al nostre país, no?

Tampoc no voldria deixar d'esmentar, com he dit al començament, la preocupació d'aquest observatori per l'accés al treball dels homes i dones transsexuals, perquè ja no és que tinguin discriminació, sinó que el seu accés es fa gairebé impossible, i també la vulnerabilitat i la doble discriminació que moltes vegades estan patint els gais seropositius a les feines, quan se'ls està regulant, doncs, si tenen baixes, per què estan faltant, etcètera. Creiem que són col·lectius especialment vulnerables i que necessitarien –hi torno una altra vegada– o un protocol especial, o tornar, doncs, a aquesta llei marc que protegís a tot el col·lectiu, no?

I, per acabar, fer dos esments. Un, que sempre se'ns oblida però crec que és important: també veure com estan els centres penitenciaris a Catalunya, què està passant allà dins. S'està protegint els drets de transsexuals, intersexuals –perquè, curiosament, d'intersexuals en tenim, a les presons catalanes–, i com viuen aquestes persones. I si també s'està protegint la llibertat sexual dels homes gais quan estan dins de les presons, no? Crec que també mereixeria... També ho dic, no?, ho diré constantment, que creiem que en un marc regulador global com la llei contra l'homofòbia, és un tema, doncs, que estaria recollit i que el podríem treballar.

I, per últim..., ja sé que no és un tema competencial, per ara, català... –esperem que d'aquí a uns..., en puguem tindre totes les competències–, que és el dret d'asil. Som una terra per sempre d'acollida. Hi ha hagut casos. Tenim el Casal Lambda, que va recollir un noi... –ara no recordo de quin país; de Rússia?–, de Rússia, que va estar aquí. I creiem que d'alguna forma tenim l'obligació ètica, doncs –igual que nosaltres durant tota la dictadura, que érem perseguits amb una llei, hi ha molts gais, lesbianes, transsexuals al món que inclús tenen pena de mort–, que quan arribin a Catalunya puguin tindre... Jo no sé de quina forma, no?, si el Parlament hauria d'instar el Congrés de Madrid... Però sí que necessitem un dret d'asil que sigui realment flexible i que estigui d'acord amb les persones i que..., bé, doncs això, aquesta reivindicació.

Jo crec que amb això, per començar, doncs, en tinc suficient. Just, no? (*Rialles.*)

La presidenta

Sí, moltes gràcies per la disciplina, perquè han estat deu minuts exactes, senyor Rodríguez, amb aquesta memòria antidiscriminatòria 2011-2012 –que deia abans «de l'any passat», 2011-2012– que se'ns ha exposat als diputats i diputades d'aquesta comissió, la setmana –recordem-ho, per cert– que hi ha el Dia contra l'Homofòbia...

Eugení Rodríguez Giménez

El 17 de maig...

La presidenta

...aquest divendres, aquest mateix divendres.

És el torn dels grups parlamentaris. Comencem, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, que actua com a portaveu la senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies. Una salutació de nou al senyor Rodríguez, i també al secretari general de la Coordinadora Gai i Lesbiana i al president del Casal Lambda. Celebrem, doncs, que es repregui el compromís d'aquest Parlament i del mateix observatori de comparèixer cada any. Si no ho recordo malament, l'últim cop va ser a finals de novembre del 2011, per presentar la memòria 2009-2010.

I, certament, cada any hi ha un increment... –d'un nombre entre vint i trenta casos més que l'any anterior, si no vaig errada, dels últims tres anys–, encara que hagin disminuït les agressions en espai públic, al carrer, sí que hi ha un increment del nombre de denúncies. La primera pregunta, que suposo que no és gens original –segur que la hi han fet d'altres vegades–, és: aquest increment de denúncies, vostè creu que és perquè realment hi ha més casos i hi ha més, diguem-ne, LGTBfòbia, o és també, poder, perquè l'observatori es va donant a conèixer més, es va perdent la por, hi ha més sensibilització per poder fer les denúncies, també, per tenir-ho present?

També voldríem saber..., clar, el canvi qualitatiu que hi ha hagut des de l'any 2007-2008, aquí a Catalunya, amb la creació del fiscal interlocutor contra l'homofòbia de la Fiscalia Superior de Catalunya..., que, si no m'erro, és el primer fiscal europeu contra l'homofòbia que hi ha a tot Europa; que, a més a més, va crear aquella Comissió d'Assessorament LGBT, de la qual en formen part, doncs, entitats com el FAGC, com el Col·lectiu Transsexual, com el Casal Lambda, com la Coordinadora Gai Lesbiana, la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona, les famílies gais i lesbianes. Crec que això també ha pogut donar, diguem-ne, un valor afegit. I ens agradaria que si poguéssim, poguéssim valorar –ni que sigui breument, ja sé que té molt poc temps– quina ha estat la millora qualitativa

del fet de fer-ho en solitari... L'observatori ha fet setze informes, i molts d'aquests van ser estrictament en solitari, sense cap altra institució al darrere. Aquí crec que..., m'agradaria, si pogués fer una petita valoració de quina ha estat la col·laboració amb la fiscalia, amb aquest fiscal interlocutor, que, des del nostre punt de vista, per força ha de venir a reforçar tot el tractament contra els delictes d'odi i d'atemptat contra la integritat moral, no?, de les persones.

I també, per acabar –perquè és que tenim cinc minuts, no tenim gaire més–, vostès ja presenten al final de la memòria un seguit d'observacions i de recomanacions –que, francament, ens faciliten també molt la feina de síntesi als grups parlamentaris–, però m'agradaria que, atesa l'experiència de tots aquests setze informes..., quines necessitats creuen que són més importants, a hores d'ara, per intentar reduir la LGTBFòbia? Si amb prevenció, si amb formació tant del que són cossos públics... Abans vostè parlava..., en aquestes recomanacions fa referència a la necessitat d'una atenció acurada a les persones que són agredides, no?, per part dels cossos de seguretat. Doncs, si seria important de fer protocols de formació o quines mesures de prevenció creu que serien més importants; si creu que caldria fer campanyes de sensibilització per poder denunciar els casos de LGTBFòbia. És a dir, poder aprofundir... –també, des del punt de vista de l'observatori, eh?–, quins serien els àmbits, més enllà d'aquestes recomanacions, que, per la seva experiència de tants anys, seria bo de poder afrontar i dedicar-s'hi de manera més profunda des de totes les administracions i societat civil.

Demana disculpes si l'he sotmès a més preguntes de les que té temps per respondre. I, en tot cas, tornar-li a agrair la seva compareixença, i, doncs, el compromís d'aquest grup parlamentari per col·laborar en tot allò que sigui possible per reforçar els drets de les persones LGTB i lluitar contra la discriminació d'aquest col·lectiu.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada, i per ajustar-se també molt bé als temps. En nom del Grup Socialista, té la paraula la diputada Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Primer, gràcies per existir. Perquè l'observatori –i Catalunya n'ha estat pionera, com en moltes altres coses– continua sent totalment necessari. El PSC ha signat com a grup parlamentari; esperem que vagi a tràmit, eh?, la llei que la setmana passada vostès van entrar, perquè això propiciarà, com vostès deien, debats totalment necessaris, perquè tenim risc de regressió. Jo crec que estem davant d'una situació... En general les crisis fan que les persones es tornin més conservadores i que hi hagi més por de les diferències. Això està bastant estudiat, diria, eh?, i, per tant, tenim... I volia preguntar-los els riscos que hi veuen. Perquè s'havia anat avançant en alguns camps,

però la possibilitat de la modificació de les lleis a nivell espanyol, la supressió de l'educació per la ciutadania, la, de nou, confusió d'Estat i l'aconfessionalisme... Som un estat que per constitució som aconfessionals. I aquest és, jo ho diria, un element de risc que tenim.

Per altre costat, si vostès..., hi han persones que estan perdent la targeta sanitària; que l'han perduda, i que, per tant, també, probablement estem tornant a submergir un món en l'àmbit privat i que potser té a veure amb el fet que no augmenten molt les denúncies. Podríem dir que les agressions disminueixen, però no tenim clar que no hi hagi un retorn a amagar-se. Compte, perquè en aquestes situacions... I aquest és un tema clar, igual que la pèrdua de pes del foment de la salut sexual, afectiva i reproductiva; per raons presupostàries o per raons, diríem, ideològiques. Compte que aquests temes s'han de continuar conreant, eh?

Per tant, aquests són, diríem, des del nostre punt de vista, riscos que tenim. I, per tant, vostès són més necessaris que mai, els moviments socials. Ha d'haver-hi una nova transició dels moviments socials. I vostè deia: «Tenim moltes coses a debatre. Una és si hem de modificar el Codi penal.» I hem de dir que aquest..., en fi, encara que sigui un àmbit estatal..., però és igual, Catalunya pot tenir de nou l'oportunitat –igual que ho vam fer als anys vuitanta i noranta– per tornar a revisar molts elements, i alguns són d'àmbit estatal; altres, jo ho diria, d'àmbit europeu. Per exemple, el que vostè deia: «Jo tinc en el meu Twitter agregades persones que cometen, des del meu punt de vista, delictes, eh?, perquè parlen de matar gais.» Això és així. S'ha d'anar a denunciar-ho. És veritat que estem en un món de xarxes socials complicat, no?, lliure, a més anònim –no sabem qui ho signa, eh? Però això està passant cada dia.

Per tant, aquesta possibilitat de tràmit no és només per tenir una legislació, unes competències de Catalunya, sinó debat en profunditat de temes que hem de tornar..., perquè el món ha canviat. Jo crec que estem en perill de retrocés. Perquè aquest és bàsicament un tema cultural: és la por de la diferència. Aquest és un tema cultural, eh?, i que això imbueix la política, la judicatura, l'educació, la societat, el treball, etcètera. I en un moment de més vulnerabilitat social, a la premsa, al carrer o a la feina, aquelles persones que ja estan discriminades –d'alguna manera discriminades per la seva raó d'orientació sexual–, doncs, ara estan doblement discriminades.

I, compte, perquè la nostra preocupació és que tornem a submergir coses que almenys havíem posat damunt la taula durant els últims anys. I ens pot fer la impressió que tenim menys problemes, quan potser en començarem a tenir. I la lectura d'aquests problemes vindrà tard. I aquestes eren les qüestions que el nostre grup..., i, per tant, de veritat, hem d'intentar debatre-ho. Perquè també tindrem l'oportunitat de fer venir a comparèixer, en el tràmit parlamentari de la llei, les persones o entitats jurídiques, etcètera, o diferents àmbits, doncs, que ens permetin il·lustrar, amb models comparats internacionals, que mai –mai, mai– es pot dir que anem, diríem, en el bon camí, perquè encara que hi anéssim –que probablement hi anem–, ara pot

ser que agafem, que tornem a agafar el camí de cap enrere.

I, doncs, sàpiga que nosaltres continuarem treballant els diferents aspectes, i les seves memòries i consideracions, per nosaltres, són benvingudes, i que trobarem en aquests punts de concreció què és el que hem de debatre en aquests propers mesos, espero.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. En nom del Partit Popular, té la paraula el senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Gracias, señor Rodríguez, buenas tardes..., así como a sus acompañantes. Yo, en primer lugar, querría hacer algunas consideraciones previas. Poner de manifiesto que consideramos que la existencia de cualquier tipo de discriminación es una agresión a la noción misma del concepto de derechos humanos. Y, por tanto, nosotros somos claramente beligerantes con cualquier tipo de actitud intolerante que pueda, de alguna forma, atentar fundamentalmente al derecho a la libertad y al resto de los derechos de las personas. Por tanto, nuestro grupo reafirma esa voluntad de defender también los derechos de aquellos que pueden sufrir discriminación legal o social, por razón de género u orientación sexual. Y de ahí que mostremos nuestro compromiso con el reconocimiento de las personas homosexuales, porque entendemos que, además, es algo que la calle acepta y, por tanto, el mundo de la política y el mundo de las leyes no pueden ir al margen.

Dejando, por tanto, claro que nosotros entendemos que el cumplimiento de la legalidad en lo que afecta a la aplicación de la Constitución –y me refiero a su artículo 14, y a su artículo 9.2 y a las normas del Estatuto que contienen idénticas previsiones– es algo que no podemos ignorar en ningún caso y, por tanto, es este el leitmotiv que siempre inspirará la acción del Grupo Parlamentario del Partido Popular, a partir de aquí, sí que quería hacer algunas consideraciones en relación con su intervención.

Hablaré, en primer lugar, de la propuesta que se ha presentado recientemente –si no me equivoco, la semana pasada–, la ley contra la homofobia, de la que en principio nosotros, lógicamente, a la vista del estudio del texto –y está pendiente de ello–, no nos hemos pronunciado. Pero sí que le puedo adelantar que, en principio, la posición del grupo es..., desde el punto de vista de lo que pueda ser la producción legislativa, somos contrarios a esa intensidad legiferante –es decir, que legislemos sobre todo, frente a todo–, porque muchas veces creemos que es más un problema de pedagogía, de educación, de formación, de valores, y no tanto de represión legal. En cualquier caso, sin descartar que esa sea una opción legítima que merece la pena estudio, sí que creemos que debería ser más ambiciosa, en el sentido de buscar la conformación, si así fuera, de una ley global que de alguna forma am-

parara a todos los colectivos; a todos los colectivos, evidentemente, que son víctimas de cualquier tipo de discriminación.

A partir de aquí, y en relación con el contenido del informe que he estado precisamente leyendo a renglón seguido de su intervención, sí que, por lo que afecta a las valoraciones que se hacen de las declaraciones del alcalde de Badalona en relación con la práctica del *cruising*, ¿no?, o la de buscar sexo en los lugares públicos –si no me equivoco, es eso–, entendemos que no es un problema de discriminación. Desde el punto de vista de quien les habla es más un problema de llevar a cabo esas prácticas, que son perfectamente respetables, en el ámbito de la privacidad, en el ámbito de lo que puedan ser, evidentemente, zonas que no sean públicas. Y no es una cuestión, entiendo, ni de represión ni de persecución; entendemos que es una política de orden público. Y, por tanto, yo creo que sacarla de ese contexto es quizás no atender a esas consideraciones que son más importantes, que respetan, evidentemente, todas las opciones, pero que también tienen que velar por el mantenimiento, como digo, de la seguridad, del orden público, y de cuestiones que, insisto, entiendo que pertenecen más al ámbito de la privacidad y que de ese entorno no deberían salir.

Al mismo tiempo, también, siguiendo con la lectura del análisis que contiene su informe, sí que evidentemente consideramos que figuras como el *bullying*, o lo que es el acoso moral, lo que puedan ser delitos contra la integridad moral, las amenazas, lógicamente tienen respuesta penal; están en el código. Por tanto, lo que hay que hacer es, evidentemente, animar a las autoridades, tanto en el ámbito policial como en el ámbito judicial, a llevar a cabo las investigaciones que se deriven de la presentación de denuncias que, como digo, sin tener a lo mejor una tipificación expresa en el Código penal, sí que encuentran amparo en otro tipo de conductas que están claramente reprimidas. Por tanto, entendemos que quizás estar permanentemente en esa dinámica de reformar el Código penal de forma reiterada, cuando, insisto, hay tipos penales que amparan la persecución de estas conductas, en principio sería suficiente para dar respuesta legal y sobre todo, como digo, para amparar la protección de las víctimas de estos delitos.

Sé que se me acaba el tiempo. Solo quería hacer una referencia a la cuestión..., a la importancia –que yo también la destaco– de los medios de comunicación y de las redes sociales. Es importante llevar a cabo esas políticas transversales, que creo que afectan a todos los departamentos y que deben ser favorables en la idea, en la dinámica de lanzar mensajes que sean de clara y expresa tolerancia, de claro y expreso rechazo a cualquier tipo de discriminación, y en el ámbito de la homofobia con más motivo. Y, por tanto, sería una cuestión en la que merece la pena ahondar.

Yo solo quiero preguntarle si, precisamente, en relación con lo que acabo de exponer, usted no considera que sería mejor una labor pedagógica, que implique ese cambio de mentalidad al que me refería anteriormente, y dejar aparcada la producción de leyes, que

trasladan imposiciones que además muchas veces caen en absoluto incumplimiento. Nada más.

Muchísimas gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la diputada Laura Massana té la paraula.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, també, senyor Rodríguez. Gràcies, també, a les persones que avui li feu companyia.

Gràcies per l'optimisme. Gràcies pels setze anys. L'optimisme, perquè has començat, com sempre, amb una bona notícia: han baixat les agressions al carrer. Però després les dades són les que són. I continuen sent punyents. I són el que són. Perquè, en el fons, tornem a estar amb un problema de sensacions, inclús d'emocions i de sensibilitats. Què passa respecte al cap de Gabinet de Seguretat del Departament d'Interior? Que ell interpreta que hi ha una no-coincidència de les dades, i ho atribueix a la diferent naturalesa, diríem, de l'observatori. I creu que ha d'haver-hi alguna manera de reduir aquesta diferència, i diu: «Però, clar, com que moltes coses no poden ser penades...» I aquest és el problema. I per això necessitem una llei.

Ja sabem que la llei tampoc pot modificar el Codi penal. Però sí que serà un primer pas. Recordo, quan vam fer les trobades, que la senyora Barradas preguntava: «A la resta de l'Estat espanyol hi ha alguna iniciativa?» No, som pioners, com sempre. Quan ens vam reunir: «Serem pioners en això, si fem una llei, i després arrossegarem el sistema penal espanyol.» Perquè ha estat així i sempre serà així. I les dones en som un exemple –les dones en som un exemple. Perquè això es redueix a una frase: hi ha una igualtat, diríem, escrita, no?, que és una llei, però hi han realitats que fan que aquesta llei no es compleixi. Per això calen mesures d'acompanyament i paral·leles. I per això és important la llei, perquè això no ha parat. I fins i tot comparteixo l'opinió que es pot submergir, fruit del fet que la societat catalana té altres problemàtiques i altres qüestions que ho tapen, com s'ha dit –la mateixa crisi econòmica–, i també perquè sembla que amb aquesta tolerància –perquè se'n diu així, no?, la «tolerància»–, això fa que sigui suficient. Doncs, no. Ho hem de tornar a l'agenda política. Ho hem de tornar amb tota la força que es mereix.

Hem de fer que res tapi un debat necessari com aquest, perquè ha quedat clar, primera, que també hi han nous instruments. Com sempre, la vida és canviant, res queda igual. Tenim les noves tecnologies; tenim Facebook i Twitter. Jo crec que la qüestió del protocol també és important. I hauríem de veure si això pot ser, inclús fet de forma immediata. Crec que a la comissió n'hauríem de parlar, o tractar-ho allà on pugui correspondre: un protocol, doncs, en aquest sentit. I perquè hem estat sentint, també, doncs, que ha pujat la discriminació en homes amb VIH, perquè ens aca-

ba d'explicar el senyor Rodríguez que s'ha acomiadat una persona ara mateix –que no consta ni en la memòria–, per la seva condició de gai. I a mi m'agradaria preguntar: suposo que no era una empresa pública; suposo que..., no? I continuem tenint les persones que han de ser responsables que la llei s'apliqui en igualtat i que tots puguem viure en aquesta igualtat, com són cossos de seguretat de l'Estat, que encara no han assumit, doncs, aquesta igualtat que tenim les persones a tenir l'orientació sexual que vulguem.

Per tant, com que hem de fer que es respectin totes les condicions sexuals, hem d'anar fent la legislació i els protocols que corresponguin, ni més ni menys. I crec que aquesta ha de ser la funció dels governs i les polítiques públiques. I a nosaltres aquí ens hi trobaran, com ens han trobat, doncs, entrant una llei que, de fet, l'assumim com a pròpia.

La qüestió de les preguntes. És molt important la qüestió de l'educació. A voltes sembla que hàgim avançat molt en l'educació, i potser hem avançat en una educació..., i la reivindicuem mixta, però hem avançat molt poc, per exemple, en la coeducació. És a dir, potser sí que van nens i nenes a l'escola, però hem fet realment avenços en coeducació? Doncs, crec que en aquest tema tampoc s'ha avançat de forma suficient, i és l'espai de la pedagogia. Però crec que tampoc ho podem fer recaure tot sobre els mestres, òbviament, perquè és una qüestió..., és que és una qüestió social.

I jo li vull preguntar al senyor Rodríguez si vostè ha estat..., el Govern s'ha adreçat a vostès, o a la coordinadora –si vostè ho sap–, amb relació al nou pacte per a la infància que s'està tramitant al Parlament. Sé que vostès van participar en la Llei de drets i oportunitats de la infància, van fer-hi aportacions. Ara estem en tràmit, doncs, de signar, d'elaborar un pacte per a la infància. I ens agradaria saber si a vostès el Govern, doncs, els n'ha fet esment. Si no fos així, ens emplauríem a donar-los-en coneixement i a poder, doncs..., que hi participin. Ens agradaria saber si això ha estat així. Perquè creiem que aquest pacte és un bon espai perquè vostès també puguin dir la seva, si no ha estat així, seguint aquesta línia argumental de dir que necessitem que hi hagi tots els instruments, des de la comunicació fins a l'educació..., és a dir, hem de socialitzar la qüestió.

I una darrera pregunta: estan contents del tractament mediàtic que reben per part, doncs, de la premsa catalana? Sabem que l'anuari Mediacat, doncs, ha estat qui ha dit que hi havia una insuficiència de tractament, no? Ens agradaria saber la seva opinió. I si és que hi ha, per exemple, notes de premsa que vostès envien o conferències que fan, o jornades que fan, i això tampoc es publica o es menysté, o d'alguna manera..., articles fins i tot d'opinió, doncs, que es quedin al calaix de les redaccions dels diaris. Res més, moltes gràcies.

I agrair-los, com sempre, la feina, i esperar-los trobar, doncs, el proper any amb la mateixa força.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. En nom del Grup de Ciutadans, té la paraula la diputada Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Bueno, antes de nada, agradecer la comparecencia, y también la presencia de Quim y de Emilio, hoy, y además una fecha muy acertada, porque se acaba de presentar su proposición de ley, y también, pues, tenemos el día de la lucha contra la homofobia, pues, cerca.

A ver, la posición de Ciutadans yo creo que ya la conocéis. Hemos tenido muchas reuniones respecto a la ley y, bueno, cuando se tramite seguiremos el plan que os hemos comentado. Pero a mí me gustaría hoy aprovechar que estáis aquí y aprovechar que estamos hablando de este tema para haceros algunas preguntas.

Ya se han dicho muchas, espero no avasallar con más; intento no repetirme, también, pero bueno. A mí me gustaría profundizar un poco en el informe que habéis presentado. O sea, es un informe muy sencillo y muy claro, cosa que os agradecemos, porque a veces hay informes de algunas entidades que dan tanta, tanta información que a veces es difícil extraer lo importante. Yo creo que aquí los datos están muy claros. Pero sí que me gustaría saber si tenéis alguna valoración del motivo por el cual han descendido los ataques en el *carrer o llocs públics*, han subido los de las administraciones y servicios públicos, que me parece un dato muy interesante –o sea, interesante en cuanto a saber por qué se ha producido esto, ¿no?–, y por qué han aumentado en el ámbito laboral. Yo creo que el hecho de que aumenten en internet es algo obvio, va paralelo al aumento del uso de las redes sociales, y va paralelo también a la impunidad que dan estas redes sociales para cometer agresiones, ¿no? Pero de los otros tres datos sí que me gustaría saber si vosotros tenéis alguna valoración específica.

Después, respecto a lo que es el funcionamiento del propio observatorio, nos gustaría saber no solo la colaboración que habéis podido tener con la fiscalía, sino también la coordinación con otras entidades locales y con servicios sociales. Por ejemplo, si tenéis algún protocolo de coordinación para tener también la información de servicios sociales que hayan podido tramitar alguna denuncia, o quejas, o problemas en este sentido.

También me gustaría que nos dijerais si los mecanismos de información que tenéis en el observatorio son suficientes o no, o si os gustaría..., si echáis en falta alguna fuente de información, o si tenéis en mente o en marcha algún programa para mejorar el propio funcionamiento del observatorio. Y lo digo porque el observatorio y sus informes, en el caso en el que se aprobara la ley que se presentó el otro día..., pues, puede ser muy importante, para la evaluación del impacto de la ley, tener unos informes de antes de la puesta en marcha e ir haciendo evaluaciones intermedias y a largo plazo. Entonces, me gustaría una pequeña valoración por vuestra parte del funcionamiento del obser-

vatorio, si estáis coordinados con otras entidades, si tenéis suficiente información, si echáis en falta algo, etcétera.

Las dos últimas cosas. Es muy interesante el tema de las agresiones a través de las redes sociales –a través de internet, a través de Facebook y Twitter, básicamente. Desgraciadamente no es un problema que sufra solo el colectivo LGTB, sino que hay muchas personas que reciben agresiones y que reciben amenazas a través de estas redes; sin ir más lejos, pues, diputados de nuestro grupo parlamentario, ¿no?, que reciben amenazas de muerte prácticamente cada día.

Entonces, yo creo que el protocolo que se pueda definir en el caso de agresiones al colectivo LGTB, quizás podríamos ampliarlo un poco más para que toda persona que reciba amenazas o que reciba agresiones a través de estas redes sociales, pues, que lo puedo denunciar y que haya un procedimiento ágil. Lo digo por conocimiento expreso de este tema; todavía no está definido a nivel de policía. O sea, muy bien, la gente, cuando recibe una amenaza por Twitter no sabe realmente si puede hacer algo, si no, cuál es el protocolo que hay detrás, si se investiga el perfil, si se da de baja o no. Sí que me parece muy interesante, y si tenéis adelantada alguna conversación con la policía, o con los mossos o con quién sea, y lo queréis compartir con nosotros, pues, encantados. O si no, pues, en alguna otra ocasión.

Y, por último, el tema de los colegios nos parece muy importante. O sea, las agresiones que pueda sufrir el colectivo LGTB, así como también otros colectivos en los colegios..., es muy importante. Primero, por la cantidad de casos que hay, que es altísima; por la fragilidad de los chicos y niños adolescentes, que en esas edades recibir una agresión o un insulto o una amenaza por cuestión de su condición sexual o por cualquier otra condición, pues, es especialmente grave, ¿no? Y, por último, porque lo que fragüemos en el colegio después se va a replicar en la sociedad. Entonces, me gustaría saber si más allá de las medidas que se contemplan en el proyecto, en la proposición de ley que habéis presentado, si tenéis algún modelo de referencia en el que esté atajado bien este problema, ya sea a nivel de cualquier otra comunidad autónoma o de cualquier otro país. Si tenéis algún modelo de referencia, para saber...: «Pues, mira, por estas líneas de trabajo se podría mejorar muchísimo en los colegios la atención a este tipo de agresiones.»

Y, bueno, se me acaba el tiempo..., nada más. Agradeceros de nuevo la comparecencia, y para lo que necesitéis..., pues, ya sabéis que estamos aquí desde Ciutadans.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada. Com que hem estat molt disciplinades i disciplinats amb el respecte dels temps... (*Violant Cervera i Gòdia demana per parlar.*) Ah!, disculpi, és veritat, falta Convergència i Unió. En nom de Conver-

gència i Unió, la senyora Violant Cervera, que suposo que també serà disciplinada.

Després, si no m'ho demanen i no hi ha cap torn de rèplica, li permetriem la resposta amb deu minuts al senyor Rodríguez, i així podrà respondre a totes les seves preguntes més tranquil·lament.

Senyora Cervera...

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, presidenta. I, també, afegir-me als agraïments per la compareixença, al senyor Rodríguez i a totes les persones que l'acompanyen. I, com sempre dic en les meves intervencions, agrair-los no només la compareixença i les explicacions, sinó la feina que fan des de fa molt de temps. Setze anys són molts anys i molts informes que poden donar una visió bastant àmplia de què és el que està passant. I, a més a més, jo crec que..., abans també parlàvem de la diferència dels números que hi havia entre la informació que poden tenir a Interior, doncs, els Mossos d'Esquadra, o la informació que podeu tenir vosaltres. És evident que ha de ser diferent, perquè és molt probable que les dades que ells recullen són les dades que estan estipulades com a penals, i, en canvi, vosaltres al final jo crec que recolliu i acolliu gent que se senten maltractats, que se senten malament, i la vostra tasca, més enllà de fer d'observatori, segur –segur– que és d'acompanyament i de psicòleg, i d'intentar ajudar-los a sortir-se'n, doncs, d'aquesta situació.

Dir-los que des del Grup de Convergència i Unió estem absolutament d'acord amb totes les seves reivindicacions; vull dir, som perfectament conscients que avui encara no som un país normalitzat, existeix l'homofòbia, existeix la discriminació. Jo crec que, per sort, aquesta ha disminuït. Sí que és veritat que les dades segurament han augmentat, però, com deia la companya d'Esquerra Republicana, és molt probable que sigui també per l'augment de coneixement de l'observatori, cosa que, per un altre cantó, doncs, jo crec que és positiva. I dir-los això, que des del Grup de Convergència i Unió ens ha sorprès..., bé, no ens ha sorprès l'informe, perquè ja n'havíem llegit d'altres, i, per tant, estem a favor de totes les tasques que vostès fan.

És veritat i és preocupant que no sapiguem encara, des del món escolar, des del món de les escoles, doncs, tractar aquests temes. És veritat que segurament fa falta més cultura; segurament també més formació per al mateix professorat, per saber adaptar-se i saber tractar, doncs, possibles casos d'aquests. No obstant, hi insisteixo, jo crec que no és un problema només de les persones que són gais o lesbianes, perquè, per desgràcia, crec que el món de la discriminació a les escoles ha estat sempre i és molt cruel. Els nens són cruels, això ho sabem des de sempre; vull dir, qui té, per exemple, un nen una mica gras a casa, sap que també el nen pateix, i pateix moltes discriminacions. I, per tant, sí que és veritat que és un tema que des del món escolar l'hem d'intentar saber abordar, i segurament també a través de la formació del mateix professorat.

És preocupant, també, el tema del Facebook i del Twitter, i preocupant perquè és un fenomen nou –un fenomen nou– on cada vegada, doncs, hi ha més gent; i, per tant, jo crec que es viu amb una certa impunitat. I també és veritat que s'hauria de fer..., hauria d'haver algun tema o alguna mesura per poder-ho anar regulant. I, per tant, dir-los això: que nosaltres estem a favor de les seves reivindicacions, però, com ja hem comentat altres vegades, pensem o creiem que una llei d'aquestes característiques hauria de tenir el màxim suport possible. I nosaltres, en principi, esperàvem o desitjàvem poder fer una llei contra la discriminació en general, en la qual, evidentment, les reivindicacions del col·lectiu han d'estar recollides, però, per desgràcia, moltes de les coses i de les agressions que poden patir el col·lectiu de gais, transsexuals i bisexuals, doncs, moltes són compartides per altres col·lectius, no?

Ens agradaria poder..., això, poder treballar conjuntament un text que ens englobi a tots i que englobi tot tipus de discriminació; en certa manera, per intentar donar resposta al que diu l'article 40.8 del nostre Estatut d'autonomia, que engloba moltes formes de discriminació. I llegeixo textualment: «Els poders públics han de promoure la igualtat de totes les persones, amb independència de l'origen, la nacionalitat, el sexe, la raça, la religió, la condició social o l'orientació sexual. I també han de promoure l'eradicació del racisme, de l'antisemitisme, de la xenofòbia, de l'homofòbia i de qualsevol altra expressió que atempti contra la igualtat i la dignitat de les persones.»

A nosaltres, en principi, ens agradaria poder treballar en aquesta línia. No obstant això, avui la seva compareixença era per explicar la tasca que es feia des l'observatori; doncs, felicitar-los i encoratjar-los que continuïn treballant en això, no?, en pro del vostre col·lectiu.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Sí, senyor Rodríguez, deu minuts per poder respondre.

Eugeni Rodríguez Giménez

Bé, ràpid, eh? Començarem per la senyora Simó, d'Esquerra Republicana. Respecte al tema de l'augment del 2,5, jo crec que són els dos aspectes. Primer, sí que és cert –perquè és evident–: últimament surt una notícia a la tele..., al dia següent tens quatre denúncies perquè la gent veu que pot denunciar, no? Però això també ens indica una cosa que ningú ha reflexionat: quantes denúncies no s'estan fent a Catalunya? Quants nens i nenes..., perquè ja amb el Facebook em van..., o sigui –i ara us ho puc dir–, ja he rebut com a quatre missatges de persones que els apallissaven els seus professors; de la meua edat –gent de la meua edat–, que l'han adreçat molt bé perquè són del mateix poble de l'Hospitalet; tant terrible com era! Això..., algun dia ens caurà la cara. Què passarà amb els nens que ens han pegat a l'escola? Jo puc demanar una reparació, senyors i senyores diputades? M'han de reparar

perquè em donaven pallisses quan era petit, a l'Hospitalet? Perquè, com a mi, han pegat pallisses a molta gent. I n'estan pegant, ara.

I aquest tema és: mirar cap a un altre cantó o dir que volem la llei per la no-discriminació. A veure, és que els discapacitats..., hi ha una llei d'accés, de dependència. Religió..., hi ha una llei del fet religiós. El tema de..., som els únics que no tenim una llei. Perquè ens han de ficar una llei per a la no-discriminació, quan som els únics que estem patint les agressions i la violència que patim? I no tenim cap llei. La resta de col·lectius ja tenen una llei específica. Perquè serem els únics que no la tindrem? Perquè jo crec que la..., ho dic, eh?, sincerament: aquest augment es dona quan hi ha una visibilitat, no de l'observatori, sinó de la possibilitat de la gent de poder denunciar-ho. Ho dic per l'augment del 2,5, no?

El fiscal. El fiscal per mi és una figura importantíssima, perquè és una demanda del FAGC d'una de les memòries; ho demanaven. I l'anterior fiscal –que, a part, érem amics– es va fer fiscal especial antihomofòbia. Després ja no és «antihomofòbia», es diu de «discriminació». Com el protocol dels Mossos d'Esquadra, que era una demanda que fèiem; era un protocol antihomofòbia, hi havia una responsable antihomofòbia, que ara es diu de «discriminació». Realment..., la meua valoració? Hem perdut. Perquè tenim menys coordinació, el fiscal és únic i té una feina increïble, ens veiem menys i podem tractar d'una forma menys rigorosa els casos que abans tenien tota l'atenció d'un fiscal per tractar-los i d'un protocol dels mossos. Ho dic sincerament. Clar, els temes del racisme i de la immigració a Catalunya, com sabem, són terribles. El fiscal està col·lapsat amb aquest tema. Què passa? Que amb els temes..., per exemple, per anar a valorar..., bé, jo crec que he fet, una mica, la valoració. Són eines importantíssimes. Jo en això estic d'acord amb l'Anna Simó: del principi, que estaven sols i que jo podia parlar amb ella i amb tres més en tot Catalunya, no?, de persones que em fessin cas, a l'observatori hem guanyat; sí, hem guanyat, però jo crec que no ens hem de conformar amb això.

Ara és terrible –és terrible– el que està passant. I, realment, quan se..., passa com amb el Nescafé: el Nescafé es dissol. Llavors, una mica, ens passa al col·lectiu gai. Quan se'ns posa amb altres col·lectius hi perdem, perquè mai –mai, mai, mai– s'ha agafat..., el tema que va passar el dijous..., sis pàgines d'*El Periódico*. Jo pregunto als senyors i senyores diputats: això passa amb un altre col·lectiu? Bé. Estarien corrent rius de tinta; tothom estaria veient quina iniciativa fa. Però és que al 36 per cent dels nens els estan agredint, avui en dia, no per ser grossos –ho dic amb tot el respecte–, sinó per ser gais, lesbianes i transsexuals. I això és una tema que hem d'afrontar. I és violència, no és discriminació. Perquè el tema de la discriminació, com deia el diputat del PP..., exactament, l'article 14 de la Constitució i l'article 48 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya..., és que només faltaria que ens poguessin discriminar.

Jo, continuant amb el que deia la senyora Geli, en el tema del..., jo crec que sí, que realment seria perfecte poder fer –si es pot i el Parlament en té capacitat– ar-

ribar al Parlament Europeu una llei específica per al Twitter i per al Facebook. Perquè, com deia també la diputada Inés, de Ciutadans, és molt –molt– impune el que s'està fent per mitjà de les xarxes socials.

La idea que teníem una mica avançada amb el fiscal –el que passa és que no hi ha temps– era demanar una reunió –que jo crec que si tinguéssim l'ajut del Parlament de Catalunya seria increïble– amb els responsables de Facebook i Twitter a Catalunya o a l'Estat espanyol. I el fiscal està d'acord –a mi m'ha autoritzat que ho digués– per començar a treballar aquest tema. I, mira, podríem ser pioners, perquè aquest tema sí que realment és d'una impunitat absoluta, no?

En el tema del diputat del PP.. Mira, el *cruising*: els diumenges al matí fan paelles, les famílies, i ho trobo superrespectuós; es donen *revolcones*. Jo he vist milers de *revolcones* en els jardins on visc jo –viuen els meus pares a l'Hospitalet– de parelles heterosexuales. I ningú ha cridat els mossos. I ningú ha cridat la policia. I tots els meus amics van fer –i perdoneu que parli així– la primera vegada l'amor al portal dels meus blocs, que són els blocs de Ciutat Comtal, que venia tot l'Hospitalet a fer l'amor allà. No, ho dic de veritat. I ningú cridava la Guàrdia Civil ni la Policia Nacional. Perquè no podem? Perquè anem...? És que ja ens agradaria no anar a un descampat a les dues de la matinada. És que ningú tria anar a un lloc així. Hi anem perquè el 90 per cent dels gais fem..., bé, fan o es fa doble vida. Estan casats, tenen fills, i han d'anar a aquest lloc perquè ningú els pugui mirar. Així de trista, però així de real és la nostra situació.

I per això torno a dir: hem de..., i jo demano –i m'agradaria demanar-ho amb tot el «carinyo» del món, i de veritat, perquè és una necessitat– al Grup de Convergència i Unió que realment reflexionés, perquè nosaltres volem que ens acompanyeu en la llei contra l'homofòbia i la transfòbia; volem que ens acompanyi el grup que ara està donant suport al Govern de Catalunya. Perquè creiem que realment Convergència i Unió, si fa aquesta reflexió..., jo crec que ens podríeu acompanyar, perquè fem..., estalviem legislatura, ja està feta la llei; la va fer el consell nacional, la van fer tots els grups, es va discutir pel territori i vam arribar a aquests acords. I és una llei necessària. Jo, de veritat, us demano i us convido que ens acompanyeu, perquè realment volem que ens acompanyeu. I perquè el tema és així de clar.

El que està passant a les escoles no ens ho inventem. Què passarà quan puguin sortir i tothom comenci a dir que li han donat pallisses, que li han pegat..., el que deia la diputada de Ciutadans. Això et queda marcat per a tota la vida. A mi m'ha marcat per a tota la vida. I com a mi, a moltíssims. Per això volem aquesta llei. Perquè tenim molta pressa, i perquè hi ha hagut molta, molta impunitat.

I, ja acabo, no?, amb el que deia el testimoni que sortia a *Els matins de TV3*: és que el més progrés, fins ara, ha estat mirar cap a un altre cantó. Jo crec que hem de deixar de mirar cap a un altre cantó i mirar pel tema de la violència que estem patint.

I, de veritat, moltes gràcies per convidar l'observatori i per poder comptar, doncs, amb un estament tan importantíssim per a nosaltres i imprescindible com és el Parlament de Catalunya, doncs, per poder progressar en els nostres drets i llibertats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Eugeni Rodríguez, en nom de l'observatori, per aquesta exposició de l'informe, i als diputats i diputades per les seves aportacions i per respondre.

Aturem un moment per poder fer el canvi a la Mesa, perquè fem aquest segon bloc de compareixences previst per a avui per part dels sindicats, els representants i les representants dels sindicats, per explicar-nos com estan els temes d'igualtat i treball en aquests moments de crisi, que és pels quals els havíem demanat que vingessin a fer aquesta compareixença.

Gràcies.

La sessió se suspèn a les cinc de la tarda i dos minuts i es reprèn a les cinc i deu minuts.

La presidenta

Reprenem, doncs, la sessió amb aquest segon bloc de compareixences.

Els recordo a les diputades i diputats, també als compareixents, que havíem acordat, per donar agilitat a aquestes compareixences, que tindran deu minuts de temps de compareixença cada una de les representants i els representants dels sindicats, i després farem una única intervenció per part dels grups parlamentaris, de cinc minuts cada grup –el portaveu de cada grup–, i després tindran un temps de resposta, per respondre a les preguntes que hagin fet els grups, els compareixents. Si, igual que en el cas anterior, no es demanés per part dels grups, doncs, no faríem un segon torn per part dels grups parlamentaris.

Compareixença

d'una representació de la Secretaria de la Dona i Cohesió Social de Comissions Obreres de Catalunya per a informar sobre la situació de les dones al món laboral i sobre les necessitats en polítiques actives d'igualtat en empresa i ocupació (tram. 357-00062/10)

Comencem, doncs, per aquest seguit de compareixences dels representants i les representants dels sindicats, els representants de les secretaries –noms diferents en cada cas– d'igualtat o de dona dels sindicats. En el cas de Comissions Obreres..., en representació de Comissions Obreres, per part de la senyora Alba Garcia. Té la paraula.

Alba Garcia (representant de Comissions Obreres de Catalunya)

Gràcies. Molt bé, moltes gràcies. Començaré parlant de la crisi, segons l'entendem nosaltres, i les desigualtats amb impacte de gènere.

Tal com diuen les professores Lina Gálvez i Paula Rodríguez, dones i homes patim de manera diferent les conseqüències de la crisi. I això es dona per diversos motius, com pot ser la divisió sexual del treball domèstic i de cura, la segregació horitzontal i vertical del treball assalariat. També pel sostre de vidre encara, per la precarització de l'ocupació, la feminització d'alguns sectors, o per l'encara estereotipada conciliació dels diferents temps de vida.

Les posicions de partida, quant a l'assoliment del principi d'igualtat d'oportunitats i d'equitat de gènere, quan va esclatar la crisi que patim ara encara quedaven lluny, per a les dones de Catalunya, dels objectius marcats pels poders públics pel que fa a l'accés als recursos econòmics, socials, financers, al treball assalariat, repartiment equitatiu de responsabilitats de cura, els usos dels temps o l'accés i el gaudi a l'estat del benestar. Una anàlisi d'aquesta crisi amb perspectiva històrica ens recorda, com si d'una pauta es tractés, que en èpoques de bonança econòmica es promou i es motiva l'accés de les dones al mercat laboral, amb la següent reacció en cadena de la mercantilització de moltes feines i treballs de cura que generalment tornen a caure en mans de dones i que són part de la vida econòmica d'un país.

També, però, quan els temps són de recessió, les dones som les primeres convidades a tornar a casa per cobrir necessitats derivades de l'aprimament de l'estat del benestar, que es concreten amb menys recursos i serveis, o per suportar a les nostres espatlles la sostenibilitat econòmica, la disminució del poder adquisitiu, per compaginar treball formal i informal. Alhora, estem concentrades en major mesura als sectors professionals feminitzats, que tenen molta relació amb la part de l'estat del benestar que minva, i patim de primera mà la desregulació i precarització del treball, i protagonitzem la temporalitat i la parcialitat.

A Catalunya, amb les dades més recents de l'Enquesta de població activa, podem fer visible la persistència encara de les desigualtats de gènere en l'actual conjuntura, amb caràcter estructural, i plantegem posar en marxa accions correctores per eradicar-les. Hi ha diversos elements per parlar de retrocés de les dones tant en drets laborals com socials, i no tant parlant des del punt de vista d'una crisi, sinó, potser, des del punt de vista d'un context de recessió, que fa que bona part dels avenços obtinguts en el passat més recent estiguin posant en risc diverses generacions.

La taxa d'activitat de les dones està estancada en un 56 per cent. La taxa d'ocupació està en un clar retrocés des del 2008. Al primer trimestre del 2013 és d'un 42,7 per cent. La taxa d'atur femení ha pujat el 23,7 per cent. I entre les dones joves, de setze a dinou anys, la taxa és del 72,6 per cent, i entre les de vint a vint-i-quatre és d'un 42,93 per cent.

Hi ha una participació diferent de les dones i els homes en les activitats productives, fet que ha donat lloc a un augment, encara més, de la segregació laboral. Recordem-ho: l'horitzontal, que és la concentració de dones i homes en sectors i ocupacions específiques, i la vertical, l'escassa presència de dones en llocs directius o, si volem, sostre de vidre.

La contractació a temps parcial ha augmentat per a tothom, però el contracte a temps parcial continua sent majoritàriament de dones; del total de dones contractades, el 24 per cent tenen contracte a temps parcial. Les dones també participem en una proporció menor en l'activitat emprenedora. El salari mitjà de les dones a Catalunya és un 76,24 per cent el dels homes. El 2010, les dones encara no cobren el salari mitjà dels homes que cobraven el 2004. L'escletxa salarial, o la bretxa salarial, augmenta a partir dels trenta-cinc anys amb l'antiguitat i les professions més altes.

La taxa de protecció de l'atur cobreix tan sols el 30,1 per cent de les dones aturades. I això està vuit punts per sota de la taxa de protecció per als homes, i arriba a una diferència de tretze en una franja d'edat que és de quaranta-cinc a seixanta-quatre anys.

Les dones tenen pensions més baixes i són la gran majoria en les pensions no contributives, i de les pensions contributives cobren, sobretot, la pensió de viduïtat.

La incidència de malalties professionals també s'ha disparat per a les dones, del 2010 al 2011. El nombre de dones mortes per suïcidi no deixa d'augmentar des del 2007. Les dones tenen una taxa de risc de pobresa superior, sigui quin sigui l'àmbit geogràfic en què ens movem. A destacar: el risc de pobresa de dos a setze anys és del 28 per cent de dones i el 24 per cent dels homes. Algunes de les dones immigrants que perden la feina, o algunes de les que treballen a les llars, amb el canvi de règim estan perdent l'afiliació a la seguretat social i estan en risc de perdre el permís de residència.

Algunes d'aquestes desigualtats s'han estat combatent incorporant mesures d'igualtat, tal com estableix la Llei 3/2007, de 22 de març. Segons l'estudi realitzat per la Secretaria de la Dona de la CONC, els plans i les mesures d'igualtat en la negociació col·lectiva, en un 61 per cent dels convenis sectorials incorporen ja algunes mesures d'igualtat, el 35,4 per cent incorporen articulacions de plans d'igualtat, i el 33 no han incorporat encara la Llei d'igualtat.

Hem d'estar molt alerta que amb la reforma laboral i la retroactivitat dels convenis no caiguin els avenços en mesures d'igualtat i en matèria de conciliació de la vida laboral, personal i familiar. S'ha de vetllar perquè qualsevol mesura presa per eliminar les discriminacions i les desigualtats de les dones en el món del treball no tiri enrere.

Pel que fa al sector públic, s'ha mantingut un nivell d'ocupació molt més estable per a les dones que per als homes des del 2008 fins al 2011. Al sector privat, en canvi, ha anat perdent ocupació constant des de l'inici de la crisi fins ara i en general l'impacte ha estat superior per als homes que per a les dones. Se-

gons les darreres dades de l'Observatori d'Empresa i Ocupació, la variació intermensual del total de dones afectades per expedients de regulació d'ocupació, però, és gairebé el doble que el dels homes. El sector públic ha tingut una evolució en què l'ocupació de les dones havia anat, fins i tot, incrementant fins al 2012. Però, malauradament, aquesta tendència ha començat a canviar en arribar el moment de les retallades més incisives del 2012. Segons les dades de l'Enquesta de població activa, l'Administració local és on, de totes les administracions públiques, no solament s'ha mantingut l'ocupació de les dones, sinó que s'ha vist una evolució positiva en els contractes indefinits i en els contractes temporals.

Dit això, es fa inevitable pensar que modificacions radicals de les administracions locals, com l'Avantprojecte de llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local, suposen una amenaça important per als drets laborals, els drets socials i els drets polítics de les dones. Tot i que en l'exposició de motius s'apunta que l'objectiu d'aquest avantprojecte és racionalitzar l'estructura organitzativa de l'Administració local d'acord amb principis d'eficiència, equilibri financer, també clarificar les competències municipals per evitar duplicitats entre altres administracions, tenim el convenciment que al darrere hi ha una voluntat de transformació del model d'Estat de les administracions públiques i una taxa, segons el nostre criteri, molt punyent a la local. Cal avaluar-ne les possibles conseqüències amb impacte de gènere.

La reducció d'allò públic afecta directament les persones que viuen en situació de vulnerabilitat tant econòmica com social. La voluntat de centralitzar competències va en detriment de la proximitat de la gestió pública i allunya la gestió dels serveis i els recursos, de les necessitats de la vida quotidiana de les persones, de la ciutadania. Per tant, les dones hi perdem doblement: com a usuàries de serveis i com a gestores de recursos adreçats a les persones del seu entorn.

Restringir l'autonomia local també és allunyar acords ja adquirits, com la Carta europea per a la igualtat d'homes i dones a la vida local. Igual que restringir, delimitar o eliminar les competències locals en aquesta matèria és signe de retrocedir en l'evolució de les polítiques públiques d'equitat o d'igualtat de gènere. La remodelació de les competències locals en àmbits tan prioritaris com el de salut, la prevenció, els serveis socials, l'educació, la promoció de l'ocupació, l'atenció a la dependència, la participació, les polítiques d'habitatge, etcètera, suposen una amenaça a nivell social i també laboral. Si no es tenen competències sobre totes aquestes matèries i es deixen de prestar serveis o d'implementar polítiques públiques, és tot un sector professional feminitzat l'afectat.

L'avantprojecte posa finalment una altra alerta quan analitzem aquesta proposta de reforma des del punt de vista de què ha suposat i suposa la participació de les dones en la política, perquè limitar l'accés a la política local és possiblement limitar l'accés de les dones en un àmbit de la política que ha estat i és, cada vegada més, exemple de paritat.

Propostes de comissions; exigir la centralitat de les persones en les polítiques, i, per tant, que s'aboquin recursos als serveis que milloren la vida quotidiana –els serveis públics de cura de les criatures, de les persones grans, de les dependents, habitatge, sanitat, educació, transport, etcètera–, especialment per a aquelles que tenen menys recursos. Cal garantir les polítiques socials i d'equitat de gènere des dels principis de transversalitat, de la cooperació entre els diferents nivells de l'Administració i des del principi de la subsidiarietat.

Sabem que hi ha alternatives, que consisteixen en polítiques fiscals justes –impost de transaccions financeres, lluita contra el frau/evasió fiscal, un nou paper del Banc Central Europeu amb control rigorós del sector financer, i una posada en comú parcial del deute dels països de la Unió Europea, l'establiment dels eurobons, un pla europeu d'inversions sostenibles, etcètera.

Cal exigir un canvi en les orientacions de les polítiques que es fan per fer front a la crisi. Hem de seguir treballant per defensar els drets de les dones com a sindicat i conjuntament amb els moviments socials, especialment el moviment de dones feministes, i hem de participar i animar les nostres companyes a participar amb nosaltres en tot tipus de mobilitzacions i avenços; igual ho haurem de fer per frenar els atacs que estem rebent com a treballadores.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Garcia.

Compareixença

d'una representació de la Secretaria d'Igualtat i Polítiques Socials de la Unió General de Treballadors per a informar sobre la situació de les dones al món laboral i sobre les necessitats en polítiques actives d'igualtat en empresa i ocupació (tram. 357-00063/10)

Té la paraula, en nom del sindicat UGT –que es repartiran el temps–, per començar, el senyor David Papiol, i després la senyora Eva Gajardo, tots dos representants, doncs, de la UGT de Catalunya. Gràcies.

David Papiol (representant de la Unió General de Treballadors)

Bé, moltes gràcies. De fet, això, jo m'encarregaré d'exposar-vos, una miqueta, unes dades sobre el tema d'igualtat, i la meva companya Eva Gajardo us donarà més dades quant a polítiques ocupacionals. Jo, per convidar-vos a la reflexió..., nosaltres hem fet un estudi..., que moltes de les dades ja les ha donades la companya Alba, i intentaré no trepitjar les seves perquè són exactament igual que les nostres; però, donar-vos algunes dades que us puguin convidar a la reflexió i a pensar, doncs, en quina situació estem, no?

En foto d'avui, diríem que la crisi ha fet que la taxa d'activitat masculina baixi mentre que la femenina

augmenti, a Catalunya. La taxa d'activitat l'entendem com la gent que no solament treballa, sinó com la que també està en l'atur, esperant un treball. La crisi ha destruït més llocs de treball ocupats per homes. En el que és en taxa d'ocupació –que evidentment hi havien també més treballs ocupats pels homes–, les places estaven més agafades per homes que no pas per dones, i això, doncs, evidentment, a l'hora de caure, percentualment han caigut més les taxes en homes que no pas en dones. I, des del 2008, que és quan més o menys podríem dir que s'inicia la crisi, la taxa d'atur masculina ha superat la femenina fins avui; vull dir, ara per ara, la taxa d'atur està per sobre, la masculina, de la femenina.

Fins aquí podríem veure que..., bé, és una situació més o menys normal i que tampoc es veu exactament l'agreuament que pot haver-hi en la dona en el mercat laboral envers l'home, però donaré unes quantes altres dades que aquí demostraran la situació en què ens trobem avui.

En la taxa d'ocupació de la població de vint a quaranta-nou anys, segons dades de l'Eurostat referides al 2010, els homes ocupen un 74 per cent i les dones un 64 per cent. Si mirem els homes solters sense fills, estem parlant d'un 76,9 per cent, mentre que si mirem dones solteres sense fills, ja estem parlant d'un 80,1 per cent; és a dir, hi ha més taxa d'ocupació en dones que no pas en homes; en canvi, quan hi ha parella i hi ha fills, torna a baixar la taxa d'ocupació i l'home té un 82,6 per cent i la dona baixa fins al 59,9 per cent. És a dir, tenir fills és un determinant i està evidentment condicionat per la sortida de la dona del món laboral.

Si miréssim les condicions contractuals –i, ja ho dic, no donaré moltes dades perquè la companya ja les ha donades–, el 22,8 per cent de les dones contractades el 2012 ho són a temps parcial, enfront del 6,3 per cent dels homes. És a dir, hi ha moltíssima més temporalitat femenina que no pas masculina. Però curiosament aquest cas, ja, des que prenem dades, sempre ha estat així. És a dir, encara es manté la idea que les dones, per compaginar feina i família, o bé surten del mercat laboral o bé opten per ser-hi de manera semipresent; és a dir, amb eventualitat, no amb treball fix.

Segons dades donades per l'Instituto de la Mujer, el 98 per cent de les persones contractades a temps parcial que declaraven estar-ho per necessitat de cura familiar, el 98 per cent és dona. Això dóna també una foto clara de com ens trobem, la precarietat en què es troba la dona a l'hora de trobar feina al mercat.

Què passa amb les condicions salarials? Doncs, com ja ben bé apuntava la meva companya abans, les dones cobren un 21 per cent menys que els homes, de mitjana. Però, si dividíssim totes les professions en nou parts i agaféssim, doncs, la part més important, per així dir-ho –la d'un director gerent–, i la part menys remunerada –la d'una treballadora de serveis–, podríem dir que en totes –en totes, absolutament en totes– la remuneració de la dona és inferior –és bastant inferior en segons quins i en alguns altres no tant, però sempre inferior– que la remuneració de l'home.

Si parléssim de nivell formatiu, estem dient que el 42,7 per cent de les dones ocupades tenen formació superior, enfront del 34 per cent dels homes. És a dir que hi ha més dones amb formació superior que no pas homes. Mentre que en la suma d'educació primària o secundària de primera etapa, les dones sumen un 32 per cent i els homes un 40 per cent. És a dir, hi ha molta més formació en la dona que no pas en l'home. Això, evidentment, no es tradueix a l'hora de la remuneració d'aquesta professionalitat –i la prova d'això és el que dèiem abans–; tot al contrari: amb aquesta divisió que he fet abans, de nou places, de nou punts d'ocupació, podríem veure que el 60 per cent de la presència femenina està present en les tres ocupacions pitjor remunerades. Totes aquestes dades els les podré facilitar després si algú de vostès les necessita.

Per final, si miréssim el tema dels permisos de maternitat, tan sols un 2 per cent dels homes fan servir les deu setmanes transferibles del permís de paternitat; és a dir, ja saben que les dones, una vegada utilitzen les seves quatre setmanes de maternitat, podrien transferir a la seva parella, en cas que fos home, el permís de paternitat. D'això, tan sols en gaudeix un 2 per cent dels homes. I des de l'any 2000 fins a l'any 2011, hem passat d'un 96 per cent d'excedències utilitzades per dones per a cura de fills, a un 93,8 per cent; és a dir, les dones, de ben lluny –de molt ben lluny–, són les responsables i les que carreguen amb les responsabilitats familiars.

Jo no m'estenc més, i dono la paraula a la meva companya Eva.

Eva Gajardo (representant de la Unió General de Treballadors)

Hola, moltes gràcies per estar avui aquí. En primer lloc, agrair aquesta compareixença, i, sobretot, en un tema tan important per a la nostra societat com és el tema de la situació de les dones en el mercat de treball. Com molt bé ha fet el meu company, ha descrit quina és la situació real, quina és la situació que patim les dones dintre del món del treball. I jo el que faré ara és explicar-ne una mica el que són –que segurament nosaltres ja sabem tots quines són– les polítiques que tenim envers el tema de polítiques d'ocupació.

Les persones que estem aquí ja sabem –totes, gairebé– quines són aquestes polítiques que tenim d'ocupació; que, per un costat, són les que tenim en el tema dels incentius de la contractació de les dones, que són bonificacions, i que només són les quotes de la seguretat social, pel tema dels empresaris; i, per una altra banda, tenim els programes –els que són específics per a dones amb necessitats específiques–, els quals han estat cada vegada més retallats, i fins i tot avui diem que ja no tenim ni programes específics.

Com que les polítiques que hem tingut fins ara ens han demostrat que no donen resultat, que no estan fent cap diagnòstic de la situació i ens trobem exactament en les mateixes condicions, és per tot això que hem de canviar i hem de pensar en positiu i hem de donar noves propostes. És per això que, des de la UGT de Catalunya, el que fem i el que intentem en el dia d'avui

és exposar quines serien les nostres propostes en lloc d'aquestes polítiques.

Llavors, els pressupostos que estan destinats a incentivar la contractació –entre aquesta, la de les dones–, que consisteixen en aquestes bonificacions i que des del 2008 fins al 2011 han tingut una variació molt, però que molt petita..., a nivell estatal aquesta evolució pressupostària d'aquestes bonificacions i el percentatge de dones que s'han beneficiat ha sigut i s'ha mantingut en l'últim any, en el 2008, amb una variació molt ínfima. Si voleu us en dono les dades, però més que res és per tenir en compte..., és que estem parlant que no fa gaire bé, això, a aquest tipus de contractació.

Per una altra part, tenim que el nombre absolut de dones en contractació bonificades, així com el percentatge de dones amb contractes amb bonificació sobre el total de les contractacions femenines, s'ha reduït considerablement. Això vol dir que en el 2011, únicament l'1,95 per cent de tots els contractes realitzats a les dones a tot l'Estat eren bonificats. I l'any 2008 aquest era d'un 3,70 per cent. Totes aquestes dades corroboren que –és un fet que tots nosaltres coneixem– les bonificacions a la contractació no incentiven la contractació de les persones treballadores, ni específicament de les dones treballadores, perquè les empreses només contracten quan necessiten personal. I si en aquell moment aquesta contractació està bonificada la utilitzaran, i si no, no faran aquest canvi.

També, posar de manifest el fet que ni si es fan incentivades, les contractacions de les dones, han servit perquè aquestes siguin contractades en aquells llocs de treball on estem infrarepresentades, tanmateix, ni han servit perquè es contractessin dones en categories superiors, ni tan sols perquè s'incentivés la contractació de les dones titulades.

És per aquestes raons que creiem que aquesta no ha de seguir sent la política per tal de mantenir, d'una vegada per totes..., amb el sostre de vidre i el terra enganxós que patim les dones en el mercat de treball, per la qual cosa, nosaltres proposem traspasar els pressupostos destinats a aquests incentius a les polítiques actives d'ocupació vinculades a l'orientació, a la qualificació, a l'acompanyament de la inserció laboral.

I una altra de les polítiques que s'estan duent a terme..., malgrat que les dones sempre han estat com a prioritat dintre del Servei d'Ocupació de Catalunya, les activitats vinculades específicament per a dones han estat del tot insuficients, amb retallades constantment en els seus pressupostos i amb la desaparició de la majoria d'aquests programes durant l'any 2008 fins al 2011. Hi han hagut projectes innovadors per al desenvolupament de programes per a la inserció i la promoció en igualtat d'oportunitats de les dones en el món del treball, així com programes amb els objectius de fomentar canvis estructurals envers les dones, d'oportunitats, i en el canvi de l'àmbit laboral; programes d'orientació, programes de suport i la inserció laboral de les dones en situació de vulnerabilitat i d'atur. Però els anys 2012 i 2013 ja no tenim pressupost, per la qual cosa ja no es faran aquest tipus de programes. En conseqüència, en l'actualitat no existeixen políti-

ques actives d'ocupació, es fan serveis o programes adreçats específicament a les dones en situació d'atur i que millorin la seva ocupabilitat.

Des de la UGT el que proposem és dissenyar i fer execució de mesures específiques adreçades a les dones, amb la finalitat de millorar les condicions amb què s'incorporen al mercat de treball i la seva ocupabilitat. Les dones són les que pateixen la conseqüència de la responsabilitat de la cura de les famílies, i porten sobre la seva esquena les penalitzacions que el sistema els atorga: maternitats –amb totes les seves connotacions–, reduccions de jornada, excedències. Tot això fa que les dones segueixin sent vistes com les menys ocupades o ocupables per davant dels homes. Això sense tenir en compte el que realment li està passant a la dona: que això són penalitzacions que després té en les seves prestacions.

La presidenta

Vagi concloent, senyora Gajardo, si us plau...

Eva Gajardo

Termino, ja. Tanmateix, proposem un altre tipus d'activitats i un altre tipus de disseny i execució d'itineraris personals d'inserció dirigits especialment a les dones, perquè treballin els aspectes d'autoconeixement, de motivacions, d'habilitats pròpies i d'apoderament femení en el millor de la qualitat de les dones.

Ho deixaria aquí, però portem més propostes també.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, a vostè. Tinguin present que tenen després el torn de rèplica i que potser alguna d'aquestes propostes podran introduir-les en aquest segon torn.

Compareixença

d'una representació de la Secretaria de la Dona i per la Igualtat de la Unió Sindical Obrera de Catalunya per a informar sobre la situació de les dones al món laboral i sobre les necessitats en polítiques actives d'igualtat en empresa i ocupació (tram. 357-00064/10)

Li passem la paraula, en nom de la Secretaria de la Dona i per la Igualtat de la USOC, a la senyora Imma Valls.

Imma Valls i Lloret (secretària de la Dona i per la Igualtat de la Unió Sindical Obrera de Catalunya)

(L'oradora comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...Ah!, d'acord. Ja m'havíeu sentit, em penso, no? (Pausa.) Bé, bona tarda, doncs, diputats i diputades i companys de la taula. Bé. Els meus companys han estat presentant amb números reals, amb estudis

estadístics que estan fent, la situació de les dones –totalment d'acord– i dels homes en l'àmbit laboral. Jo intentaré anar una miqueta més al fons del tema, de per què creiem que esta passant –i ho hem estat observant i tal, no?

Hem dit que, més o menys, l'atur masculí, a dia d'avui –març de 2013 o abril de 2013–, es situa en un 52 per cent, i l'atur femení en un 48 per cent. Per tant, no és massa la diferència. Vist així, doncs, no és massa, és la realitat, és el que els papers..., el que hi ha en els papers i tal, no? El setembre del 2008, per exemple, les dones tenien més pes en l'atur; també hi havia menys dones en el món laboral, no? Per tant, diem que el descens de l'ocupació afecta homes i dones d'una manera força similar i la davallada és força equilibrada. Bé. Doncs, fins aquí d'acord.

En el tema de contractació –deixem el tema del que és l'atur a dia d'avui–, sí que s'ha observat que, per primera vegada, l'any 2012 el col·lectiu femení ha signat més contractes que el col·lectiu masculí, a Catalunya, no? Està clar –i són números–: el col·lectiu femení ha tingut 1.069.126 contractes vers el masculí que ha estat d'1.058.799. A veure, l'explicació d'aquest fet és molt probablement arran del canvi de normativa dels contractes de servei de la llar familiar, que saben que hi havia força economia submergida i ha hagut de sortir, doncs..., ha hagut de surar. I, clar, en el tema dels contractes de llar, el col·lectiu femení és molt rellevant; està clar, no?

Les modalitats contractuals més habituals que ens hem trobat són bastant iguals en els dos sexes. Contracte eventual per circumstàncies de la producció, en els homes ha estat un 39,6 per cent signat i les dones un 36,3 per cent. Per tant, no és massa diferència. En obra i servei sí que s'ha observat que han signat un 38,5 per cent més els homes envers un 26,1 de dones; o sigui, hi ha una diferència. Senzillament, creiem que obra i servei és més alt en el tema d'homes perquè està el tema de la construcció, que està fortament masculinitzat, per exemple, eh? Són contractes d'obra i servei... –també sabem tots com està la construcció–, bé, metall, tema automobilístic, seguretat privada..., o sigui, àmbits en els quals hi ha molta masculinitat, el sexe masculí està molt més representat que no pas per dones, el sexe femení.

Un altre tema que hem pogut observar i que també ha sortit és..., que diu: «Les dones, en l'àmbit salarial, cobren menys que els homes.» Bé. Quan nosaltres agafem un conveni –qualsevol conveni–, veiem que això no surt reflectit. No hi ha diferència entre home i dona, és el mateix sou, no?; als convenis és exactament el mateix sou. Què passa aquí? Doncs, senzillament que els llocs en els quals són més alts els salaris estan ocupats per homes; això és la discriminació indirecta que estem veient a la majoria dels convenis que estem treballant –és la discriminació indirecta. A veure, aquí les mesures que s'han de prendre són perquè aquests llocs siguin ocupats per dones i no per homes, eh? Aquí..., seria una de les accions que considerem molt important com una acció positiva. No volem dir discriminació, perquè ja la paraula..., no és una discriminació, sinó que és una acció

positiva que s'ha de tenir a l'hora de contractar, en els contractes i a les empreses.

Bé. Per tant, el tema aquest del 2012..., veiem una major contractació de dones; creiem que ha estat, probablement, pel tema de..., ha hagut de surar tot el tema de contractació de treballadors de la llar –i majoritàriament dones–, perquè sí que veiem clar –la nostra experiència ens ho demostra– que, a veure, a les empreses que estan fortament masculinitzades està costant molt que es contracti més dones; per tant, veiem que el problema està ben bé aquí, no? O sigui, més contractació, no perquè les empreses masculinitzades hagin contractat més dones, sinó..., possiblement sí, si guem positius –probablement sí–, però no precisament és per això que és més gran la contractació de dones.

També hem de dir que en famílies en les quals l'home estava a l'atur i havien decidit –per raons de cura, raons de conciliació i tal– que algú dels dos estigués a casa –principalment era la dona–, doncs, ha hagut de buscar o ha hagut d'apuntar-se a la borsa d'atur i buscar un lloc de feina per poder tirar endavant l'economia familiar..., algun dels dos poder estar contractat. Això és un dels altres temes en què també veiem què és el que està passant.

Per tant, tot el tema de contractació de dones... –sobretot en tots els àmbits, en tots els tipus d'empresa, no només en empreses en les quals es consideren els llocs més feminitzats–, considerem que han de passar al tema de les mesures a adoptar. S'han d'adoptar una sèrie de mesures, que han de treballar empreses..., impulsades i obligades des dels governs, els sindicats, les patronals, això està clar; una sèrie de mesures, que hem d'anar tots a una per poder-les anar treballant conjuntament.

Anem a veure, aspectes de la situació de la crisi que estan afectant de manera negativa els interessos de la classe treballadora en general i de les dones en particular. Bé. Els temes de conciliació. La Llei de la reforma laboral no permet, d'entrada, la flexibilitat que permetia la Llei orgànica d'igualtat; una llei que nosaltres valorem molt positivament, però que, ara, amb la Llei de la reforma laboral, hi han alguns temes que s'estan destruint o estem veient que no, que no funcionen. Ho considerem inadmissible.

Per exemple, una cosa clara que us posaré: les reduccions de jornada per atenció d'un menor, amb la reforma laboral perden l'essència per a la qual van ser creades. Tot el tema de reducció de jornada per atenció de menors, o bé també de cura d'un familiar fins a segon grau de consanguinitat, amb la reforma laboral diem que perden l'essència, perquè abans, previ acord amb l'empresari..., però era una cosa que aconseguíem moltes vegades –treballàvem i ho aconseguíem–, de poder compactar horaris, fixar torns, durant els tres anys que hi havia una excedència, dos anys si era per a cura d'un malalt; dos anys, que era el que interessava en un principi: poder compactar i poder portar una bona conciliació, tant homes com dones, clar. Però, en aquest cas, sempre són les dones les que normalment tiren endavant els temes de les conciliacions..., normalment o en més gran nombre; «normalment» no: en

més gran nombre. Ara per ara, això, amb la reforma laboral..., el tema aquest de conciliacions és d'un dia a l'altre. O sigui, d'una setmana a l'altra t'ho poden canviar fàcilment, amb el tema de la reforma laboral, i sense incórrer en absolut en contra de la llei ni de res. Per tant, estan contradient el que és la Llei de la reforma laboral amb el que és la Llei d'igualtat d'oportunitats. Per tant, clar, aquí veiem que hi ha un tema que és bastant –bastant– greu. Ho considerem molt greu pel tema de conciliacions.

Tema de salut laboral. Les dones estan especialment exposades en determinats sectors d'activitat, i atès que, fruit de la crisi, la majoria de les empreses no estan fent totes les inversions necessàries en matèria de seguretat i salut laboral, notem que es produeixen situacions de risc en empreses de sectors industrials, de serveis, etcètera. També, fruit del major control de les mútues sobre l'absentisme, els treballadors i les treballadores es veuen forçats a haver de treballar de vegades sense estar en plenes condicions per a això, per poder treballar. Aquí també estem veient que en els temes de salut laboral, hi ha molts àmbits... Per exemple, el tema de la maternitat; està molt protegit, sí –està molt protegit–, però la realitat ens està fent veure que hi han moltes dones que tenen por –tenen por. I això ho estem veient contínuament a les empreses. Tenen por de poder agafar baixes, de... Tenen molta por a «després què passarà?», i «què passarà després?», i «sóc l'única persona que té un salari..., hi ha un salari a casa, i què passarà després?».

I, en temes de relacions col·lectives d'ocupació..., bé, 5.415 ERO de suspensió que hi havien abans, han passat, el 2012, a 49.938; de 622 de reducció han passat a 13.000, i de 6.384 d'extinció han passat a 11.000. Per sexes –ràpidament, no és pels números, sinó per...–, els homes n'han patit 35.920 de suspensió *versus* 8.073 de reducció i 7.600 d'extinció. I les dones..., els homes 35.000 i les dones 14.000 de suspensió, 5.000 de reducció i 3.400 d'extinció. O sigui que veiem que igualment ja estan afectades; a veure, en molta menys quantitat perquè hi ha menys dones en l'àmbit laboral, això sí.

Bé. A partir d'aquí..., aquesta seria, una mica, el que és la fotografia directa, el que veiem. Tot això són les accions que s'haurien de prendre, mesures específiques que creiem que s'han de treballar.

Anem a veure, hi ha una sèrie de preguntes que hem de fer a les empreses, nosaltres com a sindicat, les patronals com a patronals de les empreses, i els governs han d'estar a sobre, també, de tots aquests temes. A veure, per arribar a una igualtat real entre dones i homes en l'àmbit laboral, s'ha de tenir en compte la igualtat d'oportunitats entre dones i homes? Tenen dones i homes les mateixes possibilitats d'accés en el procés de selecció de personal? Accedeixen igual homes i dones en la formació oferta per l'empresa? Promocionen treballadors i treballadores igual? Cobren menys les dones que els homes? Ja hem dit que sí, no? Hem dit que sí, no pel que es veu sobre el paper, perquè també ens estem trobant que arriba una inspecció de treball i diuen: «No, no... A veure, aquí el conveni és el mateix.» Sí, sí..., però, a veure, ens

trobem..., un exemple molt –molt– clar, molt gràfic: en una empresa tèxtil, en la qual el 80 per cent de treballadors-treballadores són dones, han de pensar que tots els càrrecs intermedis, o el 95 per cent de càrrecs intermedis són homes. Això, vull dir... Podríem dir aquí el nom de les empreses tèxtils, per exemple, que nosaltres estem representant i ho estem veient, no?

La presidenta

Vagi concloent, senyora Valls, si us plau.

Imma Valls i Lloret

Sí? Doncs..., a veure, són exemples gràfics, no? Doncs bé, mesures d'accés a la feina. Res, diré dues o tres mesures molt ràpides. Si a l'empresa el nombre de dones i d'homes no és equilibrat, la primera intervenció hauria d'estar dirigida a igualar-los. Fomentar la contractació de dones i homes; plantejar que la possibilitat de representació sindical sigui present en els processos de selecció de personal, seria un ajut. Revisar les proves d'aptitud, de manera que es tinguin només en compte capacitat, experiència, classificació per al lloc de treball i no altres habilitats diferents; aquí, això..., en podríem estar estona parlant. Plantejar l'autorització de currículums *vitae sex*. Això seria en el cas d'accés a la feina.

Contractació; controlar i avaluar els tipus de contractació que s'estan fent a les empreses com a objectiu d'evitar discriminacions indirectes. Incloure en el conveni, de forma explícita, els drets de les persones contractades temporalment. Garantir que les persones contractades temporalment tinguin accés als drets reconeguts en el conveni, especialment salari, promoció i formació... –intento anar una miqueta ràpida, eh? Pactar una quota màxima de contractació temporal, pel tema que les dones són les que tenen més contractacions temporals i amb jornades més reduïdes –les tenien fins ara.

El tema de jornades laborals; doncs, observar molt tot el tema de jornades laborals: completes, partides, parcials, reduïdes, torns... Fomentar..., per exemple, aquí una mesura clara que veuríem seria acordar a l'empresa el foment de la contractació a jornada completa de dones, flexibilitzar jornades, fomentar l'accés a jornades reduïdes per cura entre els homes...

La presidenta

Tingui present que té un segon torn després, de rèplica, que alguna de les propostes...

Imma Valls i Lloret

Sí. I després, bé..., sí, hi ha més preguntes sobre el tema de categories professionals, les mesures que proposem, temes de formació i, una mica, la promoció en els últims quatre anys i les retribucions.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

Compareixença

d'una representació de la Secretaria de la Dona de la Confederació General del Treball per a informar sobre la situació de les dones al món laboral i sobre les necessitats en polítiques actives d'igualtat en empresa i ocupació (tram. 357-00065/10)

Donem, doncs, la paraula, per concloure aquest torn d'exposicions, en aquest primer torn de la compareixença, en nom de la Confederació General del Treball de Catalunya, a la senyora Montserrat Pascual.

Montserrat Pascual Izquierdo (representant de la Confederació General del Treball)

Hola, buenas tardes; *bona tarda* a todos. Creo que, bueno, con todos los datos que han dado los compañeros, ya ha quedado claro que la crisis está provocando que cada día haya más desigualdad; no que haya más mujeres paradas, pero quizás las mujeres, trabajando, ganan bastante menos que los hombres.

Siempre es la mujer la más perjudicada, yo diría que incluso agredida por las reformas laborales, por las políticas sociales y por el sistema capitalista. La hipocresía institucionalizada nos castiga mediante leyes laborales que nos vetan el derecho a ser madres y a ejercer, al mismo tiempo, una profesión. Simultáneamente, se nos impide el derecho a nuestro propio cuerpo, queriendo restringir el ya restringido derecho al aborto. No somos dueñas de nuestros cuerpos, por lo que no podemos decidir cómo vivir la posibilidad de la maternidad. Si queremos ser madres no podemos trabajar, pero tampoco podemos decidirlo. Nos quieren de cuidadoras, de reproductoras de su mano de obra y en el marco de una familia heteropatriarcal tradicional.

El acceso al trabajo para nosotras nunca fue igualitario. Partimos de la hipocresía de una ley que denomina «conciliación» a lo que en realidad es una distribución desigual del trabajo, que nos carga con el trabajo reproductivo y de los cuidados. Para conciliar necesitamos escuelas, guarderías, inversión en políticas sociales para nuestros abuelos y para nuestras abuelas, que ahora están, en muchos casos, ayudando con el cuidado de nuestros hijos, cuando ellos y ellas son los que necesitan también nuestros cuidados; inversiones para que todas podamos llevar una vida viable y podamos compatibilizar maternidad –con todo lo que ello conlleva– y trabajo.

Las instituciones no ayudan. El Gobierno, con la Ley de la conciliación, cree haber solucionado el problema. Una ley que está vacía, que se queda corta, que está provocando que las empresas la interpreten a su gusto, haciendo que sea la mujer la que se aparte del mundo laboral y vuelva a casa, a sus funciones meramente reproductivas y de cuidados. Este es el caso de las compañeras de Caprabo –que hoy me acompaña Vanesa–, que quieren que transmita i os explique que esta empresa, a quien se le ha concedido el Premio de honor de acción social familiar del 2013, está llevando a muchas de sus trabajadoras a tener que elegir entre

trabajar o ser madres, entre trabajar o cuidar y educar a sus hijos.

Paso a leeros una octavilla que están difundiendo en la puerta de los supermercados: «En Caprabo, prohibido ser madre. La empresa Caprabo no concilia la vida familiar y laboral a las mujeres. A pesar de las campañas de *marketing* que realiza para quedar bien ante los clientes, la realidad es que cientos de mujeres se ven obligadas a elegir entre ser madres o tener trabajo.

»En este momento en que los gobiernos advierten del descenso de la natalidad y los presuntos problemas sobre las futuras pensiones, las mujeres que deciden ser madres sufren la desconsideración de las empresas, entre ellas Caprabo, que se destaca por “aconsejar”, entre comillas, presionar o chantajear a las madres cuyos hijos llegan a los ocho años de edad y solicitan mantener los derechos legales de reducción de jornada y elección de turno. Les llaman a que abandonen su puesto de trabajo para poder cuidar a sus hijos.

»Estas presiones, en la mayoría de los casos, acaban en despidos pactados. Las mujeres con alguna responsabilidad o cargo se ven coaccionadas para pedir sus derechos, ya que su carrera se ve truncada o, simplemente, no pueden acceder a puestos de mayor categoría. En definitiva, a pesar de existir una ley para la conciliación de la vida laboral y familiar, la empresa Caprabo la vulnera por la fuerza.

»Hay que mencionar, especialmente, a las familias monoparentales, madres solteras, padres o madres divorciadas, viudas, viudos, o que adoptan un hijo o una hija de forma individual. La empresa niega este derecho y solo concede estos horarios esporádicamente o como un favor personal a quienes les viene en gana. Así, fundamentalmente, las familias monoparentales se ven obligadas a decidir entre tener trabajo o poder atender adecuadamente a sus hijos o hijas. Los abuelos, la familia o los vecinos no tienen por qué estar hipotecados a la vida de nadie, y más existiendo una ley que recoge este derecho. Solo es cuestión de que las empresas lo acuerden y lo apliquen por negociación colectiva, y Caprabo no ha querido ni quiere hacerlo por ahora.

»Desde la CGT exigimos que la empresa aplique los derechos de reducción de jornada hasta la edad de autonomía personal para que un menor pueda asistir a su educación sin que su madre deba abandonar el puesto de trabajo. Exigimos que se aplique la ley y se recoja en un acuerdo colectivo en Caprabo la posibilidad de usar este derecho hasta los catorce años. Y esperamos que esta justa solicitud sea apoyada por todos los sindicatos presentes en Caprabo y por el conjunto de la plantilla. También pedimos la solidaridad a los clientes para conseguir este derecho. La empresa solo tiene que reconocerlo y acordarlo». Esta es la octavilla que me han hecho llegar las compañeras de Caprabo.

El sindicato de CGT i la Secretaría de género de CGT apuestan por las movilizaciones. Somos muchas las personas que queremos trabajar y no podemos porque no hay trabajo. Son muchas las familias que, al borde de la pobreza, se sostienen con el esfuerzo de las mujeres solas que salen adelante con trabajos precarios,

en negro, mal pagados. Ya son habituales los desalojos, los cortes en los suministros de agua y de luz, la precariedad. Las desigualdades crecen cada día. Y en el Parlamento, el debate de los presupuestos se centra únicamente en cifras, en fijar el margen del déficit sin analizar lo que ello significa para las personas, para las familias que ya están sufriendo las medidas restrictivas de los últimos años, que sufren los recortes en sanidad, en educación, en cultura, los recortes en las prestaciones sociales y en la función pública.

Estamos asumiendo una deuda por la financiación de las administraciones públicas que podría denunciarse como usura, y se tiene como prioritaria, por encima de cualquier otra partida presupuestaria. Y nos dicen que no hay dinero, que no hay alternativas, cuando se estima que el fraude fiscal en Catalunya asciende a 16.000 millones de euros. ¿Sabemos cuántas camas de hospitales, cuántas ayudas sociales significan ese dinero? Dinero hay; lo que falta es la voluntad de buscarlo donde está. Hay que acabar con el fraude fiscal y hay que hacer que pague más el que más tiene. Éste es el verdadero debate presupuestario: el conflicto de intereses entre las necesidades de la mayoría social y los privilegios de unos pocos.

La CGT y su secretaría de género manifiestan el rechazo a los presupuestos antisociales que se anuncian. No aceptamos recortes en la educación, sanidad, prestaciones sociales. No admitimos reducciones de puestos de trabajo, pérdidas salariales, desregulaciones y deterioro de las condiciones laborales, y más sabiendo que son las mujeres las que más lo van a padecer. Nos sentimos agredidas por unos recortes que acaban devolviéndonos a casa a ejercer funciones reproductivas y de cuidados. La lucha es el único camino. Por eso hacemos un llamamiento a la movilización europea del 1 de junio contra la dictadura financiera y la troica. La CGT apoya la campaña «Paremos los presupuestos antisociales» y responsabiliza al Gobierno de la Generalitat del empobrecimiento de la clase trabajadora y del pueblo catalán.

Y para acabar, un par de cuestiones a las señoras y señores parlamentarios. La Organización Internacional del Trabajo obliga al Gobierno Español, bajo la presión del convenio y la recomendación aprobados el 16 de junio del 2012, a la integración de las trabajadoras del hogar en el régimen general de la Seguridad Social. El Gobierno Español asume este convenio, pero no les reconoce el derecho al paro ni el derecho a la huelga. Sin embargo, la aplicación del convenio es una incógnita. ¿Qué está haciendo el Gobierno de la Generalitat para aplicar este convenio en sus ámbitos de actuación?

La reforma laboral y la negociación colectiva han eliminado las medidas de fomento de empleo femenino y han apuntalado la exclusión laboral, la temporalidad, los trabajos a tiempos parciales, la precariedad, la discriminación y la desigualdad salarial que sufrimos las mujeres. Nosotras exigimos la derogación de la reforma laboral, que nos empobrece como mujeres trabajadoras. La reforma de las pensiones vierte a las mujeres a la dependencia económica. La discontinuidad de las mujeres en el mercado laboral, por la situa-

ción de ser madres que ya hemos comentado, tendrá como resultado que miles y miles de mujeres dejarán de percibir una pensión digna. La nueva reforma de las pensiones que el Gobierno español quiere aprobar este verano nos empobrecerá aún más a las mujeres trabajadoras. ¿Qué piensa hacer el Gobierno de la Generalitat?

Y finalizando, decir que he echado de menos en esta comisión a nuestras compañeras militantes de movimientos feministas que han defendido nuestros derechos, que son nuestras aliadas en muchas de nuestras demandas y que tienen una voz independiente dentro de los movimientos sociales. Junto a ellas pensamos que sin feminismo no hay revolución posible, y también sabemos que sin la lucha histórica de este movimiento esta comparecencia de hoy también sería imposible para nosotras como mujeres trabajadoras.

Salud.

La presidenta

Gràcies. Passem, doncs, a les intervencions dels grups parlamentaris. Comencem pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i la seva portaveu Rosa Amorós.

Rosa Amorós i Capdevila

Bona tarda a totes les persones membres de la Comissió d'Igualtat i les que avui ens acompanyen, i reiterar la salutació i els agraïments que ha fet la presidenta de la comissió, també, en nom del nostre grup parlamentari.

En primer lloc, dir-los que compartim els estudis, valoracions i la majoria de les propostes que ens han explicat. Ens queda clar que el problema més important al qual ens enfrontem són les altes taxes d'atur. En aquest moment tenir feina o no tenir-ne és el que marca la diferència. L'accés a un lloc de treball o no perdre el que ja es té és la principal preocupació de la ciutadania, més enllà de la retribució salarial.

Partint d'aquesta premissa i després d'escoltar atentament les seves intervencions, constatem tres aspectes importants. Les dones tenen en general més formació, però ocupen llocs de treball amb menor remuneració i tenen menys presència en els càrrecs directius. Ha quedat clar que la reforma laboral, amb l'abaratiment dels llocs de treball i amb l'excessiva flexibilització de les condicions de treball, que afavoreix especialment a les empreses, en lloc de crear ocupació ha aconseguit l'efecte contrari. Com bé s'ha dit, les empreses, en el cas que empitjorin la seva facturació interanual durant dos trimestres seguits, poden despenjar-se del conveni col·lectiu i retallar unilateralment el sou dels seus treballadors i treballadores. En el moment que això passa i que afecta directament les retribucions de la classe treballadora, ¿què hi poden fer vostès per no quedar-se al marge i fer la seva funció de defensa de la classe treballadora en general i en concret de les dones?

L'any 2011, Catalunya, per implementar les polítiques actives d'ocupació, tenia assignats gairebé 444 milions d'euros, però aquest any 2013 Catalunya disposarà de

250 milions menys. Enguany, el Govern central no ha designat cap partida pressupostària per a persones orientadores ni prospectores laborals. Aquesta disminució respecte al 2011 implica, per exemple, la desaparició de plans d'ocupació, afecta la col·laboració amb els ajuntaments en polítiques de foment de l'ocupació, la col·laboració amb les entitats del tercer sector i amb les entitats col·laboradores del SOC.

Tenint en compte les retallades de l'Estat espanyol pel que fa a aquestes polítiques d'ocupació i aprofitant el moment històric que estem vivint de regeneració democràtica, vostès, que tenen relació directa amb la ciutadania, s'han plantejat el seu paper com a sindicats que representen una part de la societat en una Catalunya independent? Ja que la nostra economia productiva està basada en bona part en l'agricultura, en la petita indústria, el turisme i els serveis, creuen que amb la independència podria millorar el disseny, la gestió i l'eficàcia de les polítiques actives d'ocupació, sense les rigideses imposades des de Madrid, tenint en compte la nostra especificitat territorial i les nostres necessitats laborals?

A banda de la necessitat d'una reforma del SOC, creuen que la pèrdua d'orientadors i orientadores laborals ha provocat una rigidesa que dificulta el bon funcionament del SOC, tenint en compte que fan una feina més d'acord amb les necessitats actuals i no tant de registre d'aturats com era inicialment?

Vaig més enllà. Per si tenen clar que ser estat propi és el millor per a Catalunya, han començat a reflexionar en el paper de la dona i en els drets laborals, socials i personals que haurien de tenir les dones en el nou estat independent?

Una vegada he deixat palès aquest desitjat marc polític, també voldria fer-los arribar algunes reflexions i, sobretot, preguntar-los com podem, des del Parlament, ajudar-los i quina seria la manera més òptima de treballar conjuntament per tal d'anar disminuint la discriminació laboral que pateixen les dones pel que fa a la bretxa salarial, ja que la discriminació salarial no és un fet exclusiu de la vida laboral, el menor salari durant els anys cotitzats també es tradueix en una pensió de jubilació menor per a les dones. A Catalunya, la pensió mitjana d'una dona ve a ser un 59 per cent menys que la d'un home.

També s'ha parlat de «sostre de vidre». Respecte a això, quina opinió els mereixen les quotes o les mesures d'acció positives? En tenim prou amb la paritat actual, tenint en compte que representem la meitat de la població?

Pel que fa a la manca de reconeixement de les tasques de la llar i també de la cura de les persones com a treball que és necessari i per al correcte desenvolupament i cohesió de la nostra societat, i tenint en compte que aquestes tasques, malgrat tot, continuen, com ja s'ha dit, recaient majoritàriament en les dones, han valorat com afectaran les retallades en dependència en aquestes dones, ja que n'hi ha força que fan de cuidadores?

I ja per finalitzar la meua intervenció, els faig un seguit de preguntes perquè valorin també el marc social

laboral actual. Els consta si s'han fet informes d'impacte de gènere sobre com ha afectat la reforma laboral a les dones? Què opinen dels «minijobs»? Ho veuen com una oportunitat o com un pas enrere? I del contracte únic? Quin seria el seu posicionament? Quina és la relació i com és actuar amb el Govern de la Generalitat? Avui sembla que han posat les bases per a un nou acord estratègic sindicats, patronals i el mateix Govern. Han pogut valorar el contingut del nou pla estratègic de polítiques de dones de la Generalitat? Quines polítiques actives creuen que hauria de prioritzar el Govern per evitar la precarietat laboral de les dones? I les que viuen al món rural? Quina informació tenen sobre els casos d'assetjament laboral? En tenen coneixement, del nombre de denúncies? I com es resolen en general? Fan reunions conjuntes dels diferents sindicats per abordar totes les qüestions que s'han comentat col·lectivament? I, per últim, tenen relació directa amb altres sindicats europeus? Com veuen les normes aprovades pel Govern espanyol relacionades amb el món laboral i amb l'ocupació de les dones?

Res més. Encoratjar-les i animar-les a continuar treballant per ajudar-nos a construir conjuntament la Catalunya que desitgem, on hi cap tothom que en vulgui formar part, amb solidaritat, respecte, bona entesa i igualtat d'oportunitats.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies diputada. Aviso els representants, les representants dels sindicats, que com que segurament en la seva intervenció segona no tindran temps de respondre totes aquestes preguntes i les que s'acumularan de tots els grups, evidentment ens podran fer, si de cas, arribar la documentació de què ja ens han fet referència, i respostes a aquestes preguntes *a posteriori*, també, per escrit. Que no s'atabalin, que després no les podran respondre totes.

És el torn del Grup Socialista. Té la paraula la diputada Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Gràcies, sindicats per estar aquí i per la feina. Nosaltres crec que estem en un moment no de crisi, sinó d'una situació crítica, que podem haver començat a anar endarrere –n'estem totalment convençuts– en aquesta necessària mirada femenina, avui subscripta en el mercat laboral. Però hem començat a anar endarrere no només per retrocessos legislatius, que no voldria parlar-ne..., en fi, perquè no tenim temps, per urgència, perquè ens volfem cenyir també a dues qüestions a Catalunya, perquè també en tenim responsabilitat.

Algunes qüestions prèvies, perquè les dades ens ajuden, eh? Encara teníem una població activa femenina molt per sota del que marcava la Unió Europea. Ho dic perquè, en fi... I ara, em sembla que a les dades últimes torna a baixar la població activa. Estic parlant de la femenina. Ha baixat la masculina, però és que està bai-

xant la femenina. No, és que això ho hem de tenir clar, perquè aquest és un objectiu molt important.

Segona, la població ocupada continua tenint un diferencial molt important. I és veritat que al principi de la caiguda de l'ocupació, el sector fonamentalment de la construcció, que va generar molta caiguda de llocs de treball, ens va donar un miratge; però continuem tenint més població ocupada masculina que femenina. I en població aturada ara ja les dones superen els homes. Ho dic perquè ha semblat en algun moment que això... No, no, és que partíem encara d'un diferencial molt important. I semblava al principi de la crisi que això canviava pels sectors que queien, però és que ara cauen tots, i també, per descomptat, els...

Segon element: les retallades dels serveis públics tenen un impacte molt superior en les dones. És més, s'està produint un altre element altament preocupant, que és l'augment de taxes, per exemple, a les escoles bressol. Hem passat de, només fa tres anys, tothom demanar escoles bressol a ara tenir places buides. Perquè no es poden pagar –no es poden pagar. Per tant, estem davant d'un escenari que, compte, perquè ens estem jugant un retrocés, però també un futur: generacions de dones que poder tornaran a estar abocades a cobrar, si és que arriben a poder cobrar-les, pensions no contributives. Recordem que el 71 per cent de les PNC són femenines. Compte, eh?, perquè aquí..., aquest és un element molt important.

Hi han debats europeus, espanyols..., voldríem cenyir-nos nosaltres a què podem fer i què s'està fent des de Catalunya. Teníem algunes dades ja preocupants: la maternitat, l'edat d'inici de tenir el primer fill a Catalunya és de les més altes del món. Perquè les dones retardaven..., les dones sabien que tenien dificultats en el lloc de treball i, per tant, retardaven la seva maternitat. Ara hem d'alertar a veure què està passant en tot això. La senyora Montserrat Pascual alertava d'empreses, no?, indirectament; no es fa directament, però a l'hora de..., en fi, com que tens molta demanda de persones que volen treballar, fins i tot és possible que a llocs molt feminitzats ara trobem per primera vegada homes que també hi volen anar a treballar. I es prefereixi indirectament tenir homes perquè així s'estalvien els períodes de baixa de maternitat, de cura de fills, etcètera. Aquí continua havent-hi, de veritat, molts temes que...

Estem començant un retrocés molt clar, eh? Per moltíssimes qüestions. Perquè ha decaigut de l'esfera de la jerarquia..., que aquest és l'element que..., primera pregunta: com ho podem fer? Perquè fins i tot el tema que comentàvem de retrocés possible en la Llei d'interrupció voluntària de l'embaràs passa desapercibut, en termes històrics. Si això hagués passat als anys vuitanta, en fi, tindríem manifestacions pel carrer. M'entenen, eh? Perquè la gent té tants problemes de subsistència per arribar a final de mes, que això és propi de les crisis. Ha decaigut el discurs de mirada femenina –permetin-me dir-ho així–, i s'imposen els discursos de patró simple, de patró, diríem, masculinitzat en termes de gènere, eh? No faig cap culpabilització, faig un retrat del que està passant. Aquesta és la primera qüestió. Com ho podem fer?, com a societat

catalana, ara, eh? Tothom té responsabilitats, però ara parlem com a societat catalana.

I aquí vaig al primer bloc de qüestions. El Pla de govern de polítiques de dones..., és molt escàs en la mirada en el mercat laboral de com fem per liderar l'ocupabilitat, la millora de l'ocupabilitat i de la conciliació. I, també, que la cura no és patrimoni de les dones, si us plau. Perquè havíem començat un cert canvi; només –en fi, pel tema de baixes per paternitat– parlo de canvis culturals. En aquesta situació, doncs, pot ser que estiguem regressant i, per tant, des del Govern de la Generalitat..., quina és la seva percepció? –en els temes laborals, parlo ara. Igual que el Departament de Treball. D'acord, arriben menys diners de l'Estat; ho compartim, eh? Però no, no..., ara parlo de lideratge des del Departament de Treball, de lideratge en la mediació, en la interlocució amb el món sindical. Quantes vegades posen a l'agenda aquests temes a les reunions de patronals i sindicats del Departament de Treball? Hi ha alguna direcció general que se n'ocupa, d'aquest tema en específic? O han decaïgut també? Perquè, clar, tenim tants temes en el mercat laboral... Aquests són els dos grans blocs.

I, finalment, presidenta, eh? És que parlar cinc minuts d'aquest tema, que és un tema substantiu perquè ens hi estem jugant un model social... Per a avui i per a molts anys, eh?

L'economia submergida, la tercera qüestió. És molt més femenina que masculina? A més, ara, amb la caiguda dels ajuts per a dependència, tornarem a un gran bloc d'economia submergida –que ja el teníem– i que serà l'única solució per arribar a final de mes –ja m'entenen– per subsistir? Perquè els «minijobs», les dones els han tingut tota la vida, no? Perdoni'n, eh?, que els ho digui. I la temporalitat s'escriu amb nom de dona, aquí, al nostre país. Una cosa seria debatre la temporalitat per als dos sexes, però no caiguem en aquestes trampes, perquè era així. I ara discutir dels «minijobs»... Com si les dones no haguéssim tingut «minijobs» durant tota la vida! Escoltin-me..., perdona, eh?, és així, hem de tenir perspectiva històrica perquè començàvem molt lentament a canviar les coses, i ara jo crec que molt ràpidament estem regressant. Perquè s'ha de mirar en termes de trenta anys, això. I, per tant, aquesta qüestió de l'economia submergida, tenen la impressió... –és a tot, és masculina i femenina, però–, tenen la impressió que acceleradament hem tornat a un mercat especialment d'economia submergida –en qüestions de cura i altres qüestions– femenina?

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. És el torn del Grup del Partit Popular, el diputat Sergio Santamaría té la paraula.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Bueno, en primer lugar, agradecer a todos los comparecientes su asistencia a esta comisión para informarnos e ilustrarnos acerca de la

situación del mundo laboral y de las dificultades que estamos atravesando todos, especialmente los más desfavorecidos, lógicamente, en tiempos de crisis.

Yo, en primer lugar, tengo que decir que evidentemente no comparto el panegírico que ha hecho la portavoz de Esquerra Republicana, la señora Amorós, en relación con la reclamación de la independencia como una especie de bálsamo de Fierabrás que todo lo cura. Es decir, con la independencia –bueno, haré un poco el símil, con el respeto– todos seremos más altos, más guapos, más ricos... En fin, creo que está de más este planteamiento, porque no conduce a nada; antes al contrario: elude abordar la verdadera responsabilidad que tienen en este caso Esquerra Republicana y Convergencia y Unió de no presentar presupuestos en esta cámara. Y lo más fácil es eludir esta responsabilidad, echar siempre la culpa al Gobierno central y, por tanto, como digo, no abordar una cuestión prioritaria.

¿Qué es lo que demanda la sociedad catalana? ¿Qué es lo que demanda, también, la clase trabajadora? Que realmente esa política presupuestaria, esa presentación de presupuestos que reclamamos, realmente permitan implementar políticas activas –que para eso tiene las competencias la Generalitat de Catalunya– y que, por tanto, si cabe, sería mejor que ejerciera convenientemente las que tiene, primeramente, y si así lo hiciera, quizá resolveríamos muchos problemas. Y, por tanto, esas políticas activas de empleo y sobre todo de conciliación de la vida familiar y laboral, políticas de igualdad en materia de derechos, también, en este caso de las mujeres, realmente se llevarán a cabo.

Lo digo porque se ha puesto de manifiesto aquí por los intervinientes que, realmente, el ejecutivo catalán no se ocupa en absoluto de estas cuestiones. Se ha hablado de la nula política que el Servicio de Ocupación ejerce en ese ámbito. Se ha puesto de manifiesto que, en ese sentido, la política que está llevando a cabo o, mejor dicho, la ausencia de política es la que está ocasionando severos perjuicios en la clase trabajadora. Y, por tanto, esa es una cuestión que yo creo que, en todo caso, tendríamos que abordar primeramente, antes de, bueno, plantear cuestiones que en ningún caso son la verdadera solución de los problemas.

Al mismo tiempo, quiero poner de manifiesto que la sensación que tiene este diputado de la intervención que han hecho ustedes es agríndice. Y digo «agríndice» porque hay algunos datos –y sobre todo en relación con la intervención de la señora Valls– que realmente, bueno, ponen de manifiesto que en el ámbito de políticas de igualdad y en relación, en este caso, con el acceso al mercado de trabajo de las mujeres, pues, algo hemos avanzado. Algo hemos avanzado, porque se ha puesto de manifiesto que, realmente, en lo que son tasas de desempleo o tasas de contratación, con los matices que ha hecho, se camina en una senda de cierta igualdad, de cierta paridad. Por tanto, creemos que, realmente, las leyes que se han ido impulsando desde el Gobierno de España en materia de igualdad están dando frutos.

¿Se pone de manifiesto que la reforma laboral, de alguna forma, echa por tierra parte de los avances que se han conseguido en el ámbito de igualdad? Bueno, yo discreparé en este punto, porque fundamentalmente considero que lo que la reforma laboral ha conseguido ha sido probablemente una destrucción menos abrupta del empleo. Estoy convencido de ello. Es que, si no, seguramente tendríamos tasas todavía más altas de desempleo. Y, por tanto, la introducción que además en esa reforma laboral se hace para flexibilizar el mercado de trabajo, sin duda alguna favorece la contratación. No con toda la rapidez y con toda la velocidad que deseamos, es evidente; pero también creo que en este caso hay que tener una visión quizá no tan pesimista como la que expone la diputada Marina Geli, sino que realmente estamos en la senda correcta, porque los indicadores macroeconómicos así lo ponen de manifiesto. Y evidentemente ese proceso de translación de los datos macroeconómicos a lo que es la microeconomía, es decir, a que vuelva a fluir el crédito, a que llegue a los emprendedores, que llegue a la pequeña y mediana empresa, que llegue a las familias..., estamos en el camino adecuado. Evidentemente no es un camino de rosas, pero probablemente por las políticas que se han llevado a cabo en el pasado, de gasto desmesurado, de desequilibrio presupuestario. Y evidentemente eso es una prioridad que tenemos que abordar para poder salir de la situación que estamos enfrentando.

Por tanto, en ese sentido es el dato positivo que quiero poner de manifiesto, teniendo en cuenta que sí que creo que sería especialmente interesante que la política de convenios colectivos realmente fuera lo suficientemente eficaz como para lograr que esa brecha salarial entre salarios de hombres y mujeres fuera, en cierta medida, recortada. Y, por tanto, el papel que juegan evidentemente en la concertación colectiva los sindicatos nos parece decisivo.

Sí que quiero también poner de manifiesto..., y solo un apunte somero, porque mi pregunta sería genérica para todos, es decir, el hecho de cómo valoran ustedes esa ausencia de presupuestos de cara a la implementación de políticas sociales y de empleo. Esa sería la pregunta que les lanzo de forma global. Presupuestos que, como digo, no se han traído a esta cámara.

Sí que quería concluir, para rebatir una cuestión que también ha puesto de manifiesto la señora Pascual cuando habla del derecho de las mujeres a decidir sobre su propio cuerpo..., es decir, el eufemismo..., como es el derecho a decidir, el eufemismo del derecho al aborto. No puedo compartir este planteamiento, porque no es una cuestión que solo afecta a la mujer. Hay intereses en juego y que no son difusos. Es decir, el interés de un proyecto de vida que tiene derecho también a ser defendido. Y, por tanto, plantearlo solo en términos de un derecho único y exclusivo de la mujer nos parece que no responde, en buena lógica, al conflicto que se plantea y, por tanto, a la protección que también los poderes públicos deben brindar a aquellos proyectos que tienen, sin duda, un proyecto vital por delante y que, por tanto, también son intereses dignos de protección que el legis-

lador nunca puede olvidar, porque, en caso contrario, no se estaría actuando con arreglo a los principios de la ética y de la moral.

Muchísimas gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Santamaría. Els recordo a tots plegats que les compareixences d'avui estaven centrades en la situació de les dones en el món laboral; un àmbit molt ampli i molt important, suficientment perquè intentem, ho demano des de la Mesa, no desviar el debat cap a altres temes que tindrem segurament ocasions de debatre en aquesta comissió d'igualtat de les persones.

Suspenem per uns segons la sessió, perquè hem de fer un canvi de presidència a la Mesa perquè jo intervingui com a portaveu del meu grup parlamentari.

La sessió se suspèn a un quart de set del vespre i quatre minuts i es reprèn tot seguit.

El vicepresident

Retomando ahora las funciones en la Mesa, y ahora en mi condición de sustituto de la presidenta, tiene la palabra la portavoz del Grupo de Iniciativa per Catalunya, la señora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies. Bé. Més enllà de les puntualitzacions que ja feia la diputada Geli sobre les dades, no?, que s'han donat o la imatge que es podia donar amb certa lectura de les dades, crec que és important la imatge que ens han mostrat els representants dels diversos sindicats d'aquest engany de les estadístiques. Agafades les dades purament, ens podrien enganyar moltíssim sobre la situació que hem viscut els darrers anys de crisi, sobre l'ocupabilitat i sobre la desigualtat que existeix en el món laboral entre dones i homes. La realitat és de molta desigualtat; existia, i ara de molta més desigualtat, a causa també de la crisi.

Temporalitat, precarietat, parcialitat s'escriuen amb nom de dona, com abans es feia també referència. S'han escrit amb nom de dona durant molts anys a Catalunya, però també l'atur era bàsicament, o percentualment sempre ha estat més alt entre les dones. I si aquí ens n'anem a mirar certs sectors en què la combinació dona immigrada, dona discapacitada, dona jove fa una doble discriminació de desigualtat, ens n'anem a unes xifres desorbitades i realment alarmants.

Escletxa salarial, que continua existint. Escletxa salarial per la mateixa categoria; no –que també– per aquest sostre de vidre que fa que les dones no accedim –o no hi accedim tan fàcilment– a certes categories més ben pagades, però l'escletxa salarial del 21 per cent..., estem parlant de la mateixa categoria.

Sous més baixos, pensions més baixes, i, per tant, un risc de pobresa molt més alt, com s'ha posat de mani-

fest des dels compareixents i les compareixents en tots els àmbits.

Quin és l'impacte social? Jo crec que és el més important –almenys per al nostre grup– d'aquesta realitat, no? L'impacte social és que les dones en aquest moment, amb aquesta situació de crisi, amb aquest augment de les desigualtats, estem tornant al treball reproductiu, a la invisibilització; al treball complementari, essent optimistes, diguem-ne: al complement dels diners necessaris perquè el pare de família no aconsegueix ara mateix suficient per mantenir la família. Per tant, tornada a una dependència –més alta de la que ja existia– social i econòmica de les dones, de la resta de la família, especialment –evidentment– de la figura de l'home, del *pater familias*.

Conseqüències de futur també es posaven de manifest en pensions, que tindran aquestes situacions de més precarietat, de més invisibilitat, de més atur, de més treball en negre. Conseqüències que poden ser molt greus, no només per la destrucció de l'ocupació, sinó, com deia, per aquesta situació derivada de recloure's de nou a casa, de la dependència, de la invisibilitat. Estem en el Dia de la família. Això és el que creiem que s'hauria d'estar visibilitzant en un dia com avui. I, en canvi, les mesures que s'han estat aplicant anticrisi en aquest país, clarament no han estat efectives –però claríssimament no han estat efectives– per reduir la desigualtat que existia en qüestió de gènere.

I no hi ha hagut cap informe d'impacte de gènere de les mesures que s'han estat aplicant des del Govern. Tenim les dades perquè els sindicats –a qui agraïm no només la compareixença sinó la feina feta– ens les aporten i ens les fan, i ens fan aquestes anàlisis. Però reclamaríem que, després d'aquesta cimera que hi ha hagut aquest matí, en aquest nou planteig que es faci de mesures estratègiques, hi hagi un impacte de gènere sobre les mesures que es plantegin. Corregim aquesta situació i fem impacte de gènere sobre totes les mesures que es posen, perquè les mateixes mesures que ha fet el Govern de la Generalitat han incrementat més les desigualtats; no només en la part social, que es posava de manifest en reduccions, en retallades en la salut, en els serveis socials, sinó també en la part laboral. Retallar en certs sectors públics vol dir retallar en sectors feminitzats. I vol dir impactar especialment en sectors feminitzats, no només des del mateix treballador o treballadora pública, sinó també en les repercussions cap a fora.

Evidentment, ens fem nostra també la reclamació de reactivar polítiques actives d'ocupació, però també feminitzar nous nínxols d'ocupabilitat de qualitat, que és on hauríem d'estar apostant: recerca de desenvolupament, energies renovables... Aquí estem, segurament, una gran àmplia majoria d'acord. Feminitzem-los també aquests nínxols, perquè són nínxols d'una ocupació que ens permetrà, segurament, també més fàcilment mesures de conciliació de la vida familiar i laboral.

I acabo, vaig conclouent, president. Promoure discriminació positiva per vies de polítiques de fiscalitat. Els demanaria si tenen alguna proposta concreta que..., si

en la següent intervenció la poden fer; si no, que ens ho facin arribar també als grups parlamentaris. Però, a més, per aquesta urgència de la necessitat de generar ocupació, no estar posant mesures també per al que ja teníem com a repte important per trencar aquest sostre de vidre: l'accés de les dones als llocs directius de les empreses.

Per acabar, evidentment recuperar allò que s'ha eliminat o reduït i que també teníem, com és la Direcció General d'Oportunitats des del Departament de Treball, o com és una inspecció de treball que vigili també el compliment d'allò que ja existeix en els convenis, però que també vigili per aquell 33 per cent que encara no s'ha posat al dia en mesures d'igualtat i que ara encara tindrem molt més risc –amb l'efecte dels canvis en els convenis per la ultraactivitat– que siguin molts més els que no tinguin mesures d'igualtat.

Gràcies.

El vicepresident

Gracias, señora Ribas, por su intervención. No sé si quiere recuperar su puesto o ceder la palabra, en este caso, a la representante de... (*Veus de fons.*) Pues, venga, procedo, en ese caso.

Tiene, a continuación, la palabra la portavoz del Grupo Parlamentario de Ciudadanos, la señora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. En primer lugar, me sumo a los agradecimientos por las comparencias y por las visitas que tenemos hoy aquí, del resto de personas que nos acompañan.

Hoy hemos escuchado datos muy interesantes –muy interesantes–, y no puedo más que solicitarles que si nos pueden pasar sus intervenciones, pues, se lo agradeceríamos, porque creo que son datos muy directos, muy concretos, sobre el tema que nos ocupa, y me parece que para solucionar un problema lo primero que tenemos que hacer es conocerlo bien, conocer de dónde viene. Y, por tanto, nos parece muy interesante. Además, también hay que conocer muy bien los datos que afectan a la situación laboral de las mujeres, porque después hay que evaluar las políticas de igualdad. Tenemos que ver si las medidas que llevamos a cabo son útiles o no son útiles. Por ejemplo, hoy se ha hecho una referencia a las bonificaciones por contratos, ¿no? Pues tenemos que evaluar si las medidas que ponemos en marcha en materia de igualdad dan frutos o no, y para eso necesitamos datos. Por tanto, reitero que ha sido muy interesante.

Nosotros estamos hablando de una realidad, y es que existe desigualdad entre hombres y mujeres. Y es que lo peor no es solo que exista, sino que hay mucha gente que no reconoce que existe, o que no se ha dado cuenta de que existe. Y no solo es un problema de la crisis, sino que es un problema previo a la crisis. Cuando teníamos un tiempo de bonanza, existía una discriminación clarísima y había aspectos que

eran absolutamente desalentadores; por ejemplo, el número de mujeres directivas en comparación con el número de hombres directivos. En datos familiares, la diferencia ya es abismal: número de mujeres que se cogen la baja maternal en comparación con los hombres, número de mujeres que piden excedencia por cuidado de hijos, que piden reducción de jornada. Ahí, incluso en tiempo de bonanza, las diferencias eran abrumadoras. Y ahora con la crisis lo que hemos hecho es acrecentarlas, porque en momentos de dificultades, pues, la posición más débil –que en este caso era la mujer– en el ámbito laboral, pues, se ha visto obligada en muchos casos a volver a casa, a aceptar reducciones de salario, a aceptar reducciones de jornada.

Hablando del salario, me gustaría hacer una puntualización a un comentario que se ha hecho hoy, y es que nosotros pensamos que la brecha salarial no solo existe porque los hombres acceden a puestos directivos y por tanto tienen salarios más altos, sino que incluso en salarios similares las mujeres cobran menos. Y eso no únicamente se puede mirar viendo cuál es el salario reconocido en el convenio, porque en muchas empresas no es una aplicación directa del convenio, sino que, muchas veces, personas que ejercen la misma función no tienen reconocido el mismo puesto en el contrato, o incluso se superan los límites del convenio, pero ese establecimiento de salario no es igual.

Por tanto, a nosotros, bueno, no nos gustaría quedarnos únicamente en el plano de la descripción de la situación –que ustedes lo han hecho perfectamente–, nos gustaría trabajar, nos gustaría que nos pusiéramos a trabajar y, por tanto, no entendemos para nada la intervención de Esquerra Republicana de Catalunya con el tema cansino de la independencia. Sí, con la independencia las mujeres van a conseguir una igualdad total con los hombres... ¡Hombre, por favor! El tema es tan difícil de solucionar, la desigualdad de las mujeres respecto a los hombres es tan difícil, llevamos tantos siglos de desventaja, que les aseguro a ustedes que la independencia no va a conseguir absolutamente nada por sí misma. Y además hay un ejemplo muy claro, y es que países del sur de Europa, que son muy –muy, muy– independientes, tienen los mismos niveles de desigualdad entre hombres y mujeres que tenemos nosotros. Así que un poquito de seriedad, de hablar de que con la independencia aquí vamos a conseguir la igualdad total, porque me parece de una falta de respeto tremenda.

El problema... (*Remor de veus.*) Si me permite, señora presidenta... ¿Puedo continuar? (*Pausa.*) El problema de la desigualdad, como digo, es un problema muy difícil, y es un problema de falta de voluntad política. Es un problema de falta de prioridades. Es un problema de destinar recursos. En vez de despilfarrar los recursos en la Administración pública, que se ha hecho en Cataluña, en España y en muchos otros países, destinar los recursos realmente a lo que es importante, que son las familias, y que son las empresas, y que son los autónomos. Y es un problema, como digo, de controlar el cumplimiento de la normativa, porque tenemos mucha normativa pero que no se cumple. Es tan difícil

conseguir la igualdad, que me parece, como digo, una falta de respeto tremenda vincularla a un proceso de independencia.

Pero, en fin, como me gusta centrarme en el plano propositivo, me gustaría resaltar un dato que ha comentado el señor David Papiol, que me parece fundamental, y es la diferencia que hay entre la inserción laboral de mujeres con hijos y sin hijos. Es absolutamente abrumador. Es decir, si vemos datos de mujeres sin hijos, no es tanta la diferencia respecto a los hombres, pero en cambio en el momento en el que la mujer ya decide ser madre es cuando hay una brecha laboral prácticamente insalvable. Por tanto, el problema está vinculado también a la maternidad. No es que sea la maternidad un problema en sí mismo, pero está más que demostrado que la mujer, cuando da el paso hacia la maternidad, cava su propia tumba en el plano laboral. Y eso lo tenemos que solucionar. Por tanto, me gustaría saber qué medidas proponen ustedes, por ejemplo, para fomentar que los hombres se cojan más bajas por maternidad, para fomentar que los hombres se cojan más excedencias por cuidado de familiares, más reducción de jornada para caso de hijos, etcétera.

También me gustaría saber cómo valoran ustedes un ámbito –y acabo, señora presidenta– que es muy importante para las mujeres, y es el régimen de trabajadoras del hogar. Cómo valoran ustedes el cambio de normativa que se ha hecho y qué medidas podemos hacer desde Cataluña para aumentar la regulación justa de este sector y que haya muchas mujeres que llevan muchos años trabajando, pero realmente no han cotizado y después no podrán tener las prestaciones.

Y, por último, algo muy importante, y es: desde Ciutadans hemos hecho una propuesta específica, que es la reforma del SOC. El SOC tiene que convertirse en un agente que ejerza realmente las políticas activas de empleo en Cataluña –que tenemos las competencias en Cataluña en políticas activas de empleo, aunque a alguno se le olvide. Y nos gustaría saber cómo valoran ustedes la atención específica que reciben las mujeres en los programas del SOC, y si tienen alguna propuesta específica en este sentido; ya les digo que nosotros hemos hecho una propuesta de reforma integral del Servei d'Ocupació de Catalunya porque pensamos que se tiene que mejorar, entre otras cosas, la atención que reciben las mujeres.

Y sin más, les agradezco la comparecencia, y nos tienen a su disposición para cualquier cuestión que necesiten.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada. I ja, per acabar, és el torn de Convergència i Unió..., la diputada Violant Cervera.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, presidenta. I també afegeix-me, doncs, a la benvinguda a la senyora Alba Garcia, de Comis-

sions Obreres; al senyor David Papiol i l'Eva Gajardo, d'UGT; l'Imma Valls, d'USOC, i la Montserrat Pascual, de la CGT. Agrair-los les seves paraules. De fet, sí que és veritat que les dades que ens han plantejat són molt dures, però les han plantejades, doncs, d'una manera prou serena, i, a més a més, intentant fer aportacions positives per intentar, doncs, solucionar aquesta greu situació, que no és d'ara, sinó que és des de fa molts anys. I agrair-los també, com no pot ser d'una altra manera, la feina que des dels sindicats, i en aquest cas concret, des de les seves àrees respectives de la dona, doncs, estan fent per treballar per mirar de solucionar aquestes situacions.

És veritat..., dades que han dit vostès, no?, que crec que són bàsiques i fonamentals. El tema de la segregació laboral, és veritat; vull dir, no sé per què no som capaços de solucionar un tema que en principi, *a priori*, hauria de ser relativament fàcil, no?, que, doncs, el gust o..., no ho sé, les preferències a l'hora d'escollir els estudis fossin iguals per als homes i les dones. Això no sé per què no hem sigut capaços de solucionar-ho. I també, de fet, la segregació vertical; això és una dada que és absolutament evident, vull dir, no es cobra el mateix segons la categoria en què estàs –a l'Administració pública sí, però no en altres àmbits laborals–, en funció de si ets home o si ets una dona. El tema de la temporalitat femenina, doncs, evidentment greu. El tema de la conciliació laboral i familiar, cada vegada més greu; no només per a les dones, sinó també per als homes. Segurament és cert –i això ja és gravíssim– que hi hagi por a la maternitat per por de perdre la feina. Vull dir, això és gravíssim, perquè a més a més ens afecta absolutament com a societat. I, vaja, també m'ajunto a la petició dels meus companys, de si ens podrien fer arribar aquestes dades per poder-nos-les mirar.

Perquè a mi una de les dades que sí que m'agradaria saber, i no sé si potser no he estat prou al cas o no estan recollides..., és que també m'agradaria saber aquestes dades, més enllà de si puja o baixa l'atur, en funció de franges d'edat, perquè m'imagino que, clar, no és..., acabem ficant la dona dintre d'una mateixa globalitat –no les sé, eh?, per això dic que m'agradaria saber-les–, en un mateix sac, sense tenir en compte que..., bé, les dones d'una edat determinada, doncs, tenien unes problemàtiques, i m'agradaria saber quines problemàtiques tenen ara les més joves, perquè segurament les polítiques que s'han de fer haurien de ser diferents.

Preguntar-los, també –perquè em consta que formen part del Consell de Relacions Laborals de Catalunya–, a veure com van, doncs, els treballs dintre d'aquestes comissions, i que, a més a més, s'ha creat algun tipus de comissió també dintre de l'Institut Català de les Dones... I, bé, sé que totes aquestes reivindicacions també les poden fer arribar i les fan arribar a les taules aquestes de negociació.

I, després, només algun petit comentari als meus companys diputats. És a dir, jo evidentment estic d'acord amb la intervenció de la diputada d'Esquerra Republicana, a diferència del Partit Popular o de Ciutadans, perquè no només és un tema de pressupost, no només

és un tema de diners, és un tema també de competències a l'hora de poder legislar. I, tant de bo, si algun dia tenim un estat propi, doncs, els sindicats siguin capaços d'aportar-nos les seves idees per veure com podem fer una millor reforma laboral, una bona llei de bases de règim local, o una bona llei de pensions que ens ajudin a tots plegats a sortir d'una situació de marginalitat i de discriminació que, vull dir, és evident; vull dir, no cal dir una altra cosa perquè és evident que sí que és així.

I després, també, preguntar només una dada. Jo vull pensar, doncs, que la dona no retorna a casa... Vull dir, quan la dona retorna a casa –«retorna» vull dir perquè estava treballant– no és perquè està a l'atur; no perquè dintre del nucli familiar, doncs, com que tenim problemes econòmics a casa, la dona és la que retorna a casa per cuidar els seus fills. M'imagino que retorna aquell... –m'ho imagino, eh?– que està en l'atur.

Res més. Agrair-los, doncs, això, eh?, la compareixença, les dades que ens han explicat, demanar-los a veure si ens les poden fer arribar, i m'agradaria saber això: què tal va el seu treball amb el Govern de la Generalitat en les diferents taules que, avui dia, ja estan treballant en aquests temes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Tenen ara el torn els compareixents. Si fos possible, els demanaria que sigui en menys de cinc minuts cada una de les intervencions. Així, si hi hagués..., hi ha hagut petició per al·lusions, per part d'algun grup, de poder fer una intervenció. Intentar acabar al més ajustat possible abans de les set, que era el compromís que teníem, perquè diverses diputades i diputats, doncs, tenen compromisos. Per tant, els demanaria ajustar-se al màxim possible al temps, i ara –aquesta vegada sí–, quan sonin els senyals acústics del rellotge, concloguin si no ho han fet abans.

Començaríem, seguint el mateix ordre que abans, per la representant de Comissions Obreres, la senyora Alba Garcia.

Alba Garcia

Molt bé, gràcies. Vejam, és impossible respondre a tot, o sigui que agraeixo que ens donin l'oportunitat de poder-ho fer per escrit, i amb calma, i contrastant les respostes amb les dades, no? Només així, una mica, repassant... Vejam, independentment de la..., o sigui, queda clar que ja partíem d'una situació desigual, quan hi havia més possibilitats de tenir recursos per fer polítiques públiques. En temps de crisi, malauradament –i no només aquí, i a més jo crec que la gent que es dedica a fer recerca ho ha detectat d'aquesta manera–, les primeres polítiques que cauen són les polítiques de dones i les polítiques que promouen l'equitat en tots els aspectes.

Jo crec que l'anàlisi que podem fer des de comissions, a banda d'entrar en alguns detalls, jo crec que és, una mica, aquesta. És a dir, és un greu error pensar que

reduir estat de benestar, que fer retallades i que reduir recursos públics –reduir estat del benestar– serà beneficiós per assolir algun dia la igualtat d'oportunitats en el món laboral i en el món privat, personal, de conciliació de totes les vides, no? –de les vides de cura, de treball, les vides socials, etcètera. Si ja partíem d'una situació desigual, ara encara més. I si a sobre el coixí d'allò públic cada vegada és més primet, les que patim les conseqüències més greus som les dones. Per diferents motius. Jo aquí ara no entraré, però per diferents motius; o bé perquè estem als sectors feminitzats, que són els que estan minvant, o bé perquè patim, o sigui, hem de fer combinacions... Quan dèiem això de tornar a casa, era: hem de fer combinacions per aguantar unes situacions econòmiques i socials... –no només nostres, moltes vegades de totes aquelles persones de les quals nosaltres tenim cura–, que hem de fer equilibris.

Bé. Els poso un exemple: una cosa és canviar el model i fer que a les escoles, doncs, les criatures mengin bé, i l'altra cosa és el tema de la carmanyola. O sigui, és un exemple del fet que moltes vegades assumir aquestes mancances al final torna a recaure a les espatlles de les dones, no? Per tant, si tot allò públic minva, decreix, l'efecte, per molt que nosaltres fem declaracions que necessitem polítiques actives d'ocupació... Joestic d'acord que a més a més això s'ha de demostrar, no? Quan es fa gestió pública, s'han d'implementar, s'han de crear, s'han de dissenyar i s'han de pressupostar plans concrets, accions concretes que van en la línia, doncs, del que sigui –moltes coses s'han dit aquí–: de la contractació, de blindar el treball públic, que ara és el que està aguantant mes l'ocupació femenina, etcètera. Però si no som conscients que les mancances de les retallades, per exemple en àmbits de la salut i de cura, les estan assumint majoritàriament –no solament– les dones, doncs, estarem negant que aquesta situació té un especial..., bé, és una situació d'especial amenaça per dificultar l'objectiu de l'equitat i de la igualtat d'oportunitats en el món del treball.

En tot cas, a veure, coses més concretes jo penso que les podem anar responnent quan els enviem aquestes respostes per escrit.

Gràcies.

La presidenta

Doncs, moltes gràcies. Passaríem la paraula al representant de la UGT, el senyor David Papiol.

David Papiol

D'acord, moltes gràcies. Bé. Jo també sento dir-vos que no puc respondre a totes les preguntes que ens heu formulat perquè és impossible, francament. A més, necessitem molt de temps. Si a més hem de plegar abans de les set i vosaltres també voleu fer la vostra contrarèplica, és pràcticament impossible.

El que sí que és veritat és que moltes de les reflexions que s'han dit aquí nosaltres les compartim al cent per cent. Vull dir, tots ens estem adonant que hi ha un efectiu problema, que el problema està completament ba-

sat en totes les retallades socials, que van directament i clarament al mateix sinònim, que és les retallades en temes d'igualtat. I això nosaltres, doncs, evidentment ho estem compartint, i molts dels que esteu aquí parlant amb nosaltres ho esteu compartint també. Però, francament, és impossible donar resposta a tot el que ens esteu dient. Nosaltres, com ja comentava la companya..., joestic disposat a donar-vos el meu compte de correu i evidentment posar-me en contacte amb tots vosaltres i intentar respondre, des de la Secretaria d'igualtat de la UGT, a tot allò que vosaltres ens podeu demanar.

Jo no em puc allargar més, perquè a més tampoc crec que calgui i perquè tampoc tinc temps per fer-ho. Però sí que hi han dos punts fonamentals per intentar arreglar això. Una, evidentment –i que això ho defensem a capa i espasa–, és la retirada imminent de la reforma laboral, per descomptat. Nosaltres creiem que és una reforma completament lesiva, i per consegüent..., completament lesiva per al que són les polítiques d'igualtat. I una altra és aprofitar aquest moment de crisi; un moment de crisi que a vegades sembla que no se'n pot treure profit. Doncs, un dels profits que podríem treure d'aquest model de crisi..., perdó, d'aquesta crisi, és potser començar a pensar a canviar el model productiu. I canviar el model productiu..., és ara, en aquests moments tan complicats, quan potser us podeu vosaltres i nosaltres arremangar i començar a pensar que és realment ara el moment per intentar-ho, perquè quan en vinguin de millors –si és que n'han de venir–, doncs, no tenir els problemes que estem tenint avui.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Papiol. En nom de la Secretaria de la Dona de la USOC, l'Imma Valls...

Imma Valls i Lloret

Bé. Totalment d'acord amb el que estaven comentant els meus companys. A veure, el problema existeix –el problema existeix. El tema de les retallades socials fa que estiguem fent passes enrere, les dones. Una de les coses per què està clar que estem fent prioritàriament –prioritàriament– les dones un pas enrere és a causa de tot el tema de cura i de conciliacions i tal de les famílies, que recau prioritàriament sobre les dones; que jo tampoc no he dit pas que siguin només les dones. Ja ens agradaria que hi hagués un repartiment absolut d'un 50 per cent; crec que encara no és així. S'hi està avançant molt, eh? –s'hi està avançant molt. Però, clar, la realitat és aquesta. La gent que estem treballant directament amb els treballadors i les treballadores de les empreses i que estem demanant les sollicituds ho estem veient. Vull dir, això és així; no ens agrada, però és així. I està recaient a sobre de les dones, el fet de tirar enrere el tema de les retallades socials, per tot el que implica.

A veure, hi ha moltes preguntes i hi ha moltes coses molt interessants, que també... Nosaltres hem portat un resum, un informe que us farem arribar. De totes maneres, no crec que us ho faci arribar ara, sinó que

l'ampliaré una mica més; ja veig que hi han coses que interessin, que us interessin i tal, i podrem ampliar-ho una mica més.

Hi ha un altre tema... –és que han sortit diverses coses molt interessants, no?–, el tema de pla de polítiques de dones. Sí que hem pogut els sindicats treballar-ho mínimament des de l'Institut Català de les Dones. També us ho comento perquè estem representats a la permanent els tres sindicats majoritaris –Comissions, UGT i nosaltres, USOC. Sí que hem pogut treballar-ho. Ens hauria agradat..., i, a més, aquí sí que ho puc dir, perquè sóc la coordinadora del grup d'eix i treball d'aquesta permanent. Sí que ens hauria agradat que hagués sigut més ampli, la veritat és dita, molt més ampli; però, a veure, hem trobat, una miqueta, una continuïtat del que s'havia fet anteriorment a l'altre pla, amb l'altre govern –una mica, una continuïtat. I no ens hauria agradat continuïtat, sinó que ens hauria agradat poder ampliar més tot el tema de..., tot el que són polítiques de dones, etcètera. Bé, és molt llarg parlar d'aquest tema, no?

Una de les coses que sí que nosaltres hem trobat a faltar –i és, com hem dit, tema de les retallades– és la Direcció d'Igualtat d'Oportunitats que existia abans a la conselleria, al Departament de Treball –bé, el que és Ocupació ara actualment. Sí, sí que l'hem trobat a faltar. I el que seguim trobant a faltar igual és una implicació més àmplia per part de les inspeccions de treball, o sigui, per tema de treball.

S'està començant a engegar un grup de treball... –tres sindicats, ICD, Empresa i Ocupació...–, es vol començar a engegar un equip de treball, però tenim molt, molt per continuar.

I després, el tema de..., sí que volia jo remarcar, que potser no se m'ha entès bé quan he comentat que està funcionant bé el tema de noves..., que està creixent el tema de contractacions. És a dir, que alerta, molt alerta, que ha augmentat el tema de contractacions, i creiem que prioritàriament és a causa del tema de la llei de..., per les treballadores de la llar, eh? Molt alerta. Perquè, a veure, positiu per un costat, evidentment; clar, tot el que sigui contractació i que surti economia submergida, clar que és positiu, evidentment, no?, en tots els àmbits. Però molt alerta en això, perquè la resta de sectors que podem masculinitzar són... A la resta de sectors seguim, continuem exactament igual. El tema de les contractacions a dones està igual que abans –igual que abans. I com que retallem, doncs, retallem... Què retallem primer a les empreses? Tot el tema de polítiques socials, que afecten les dones, i la por que tenen els treballadors i les treballadores de protestar, de veure què passa, com funcionarà, com no funcionarà. O sigui, que...

Bé. Intentarem fer un resum clar, o almenys de temes prioritaris, i us farem arribar la primera part; la segona part, de mesures, és la que jo porto; però, bé, m'agradaria, la primera part, que us poguéu arribar bé a tots.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Valls. I, per acabar, la representant de la Confederació General del Treball de Catalunya, la senyora Montserrat Pascual.

Montserrat Pascual Izquierdo

Igual que mis compañeros, decir que todas las preguntas que habéis hecho, pues..., es imposible contestar. Solo aportar el punto de vista, pues, eso, de la trabajadora llana que está en la calle, y que lo que vemos es que igualdad, igualdad, ni la ha habido ni la hay, y como nos despistemos no la vamos a conseguir. En los núcleos familiares, las mujeres seguimos siendo las que nos ocupamos de cuidar los hijos, de cuidar a los padres, seguimos asumiendo ese rol. Y mientras no hagamos entender que no somos las únicas, y hacer participar a las parejas y hacer participar a toda la sociedad de que no solo el cuidado depende de las mujeres...; depende de toda la sociedad.

Los presupuestos se están recortando mayoritariamente en las prestaciones sociales, en las políticas sociales. Si recortan donde más necesita la ayuda la mujer, nos están obligando a quedarnos en casa otra vez. Porque es muy complicado que el hombre asuma su responsabilidad y diga: «Pues soy yo el que *plego*.» Principalmente también por la diferencia que hay en los salarios, porque se ha hablado de que quizás el paro está más o menos a nivel, pero los salarios evidentemente no. Es bastante más alto el salario del hombre que el de la mujer, y mientras eso siga así, si alguien se tiene que quedar en casa, evidentemente va a ser el salario del que más se puede prescindir. Y nos está tocando a las mujeres.

Entonces, desde aquí, pues, decir que los presupuestos antisociales hay que pararlos, que hay que tener mucho cuidado en cuidar a los mayores, a los menores, en poner dinero en las políticas sociales, porque la financiación, pues, bueno, es pagar la deuda; pero el subir a los niños, el cuidar de nuestros mayores es una responsabilidad con las personas.

Ya estamos.

La presidenta

Moltes gràcies. Hi havia hagut un parell de diputades que m'havien demanat fer una intervenció per al·lusions, tot i que no és ben bé per al·lusions, entenc, però, bé, per fer els aclariments. Ja que avui hem estat molt estrictes amb el temps, els demanaria si pot ser un minut millor que dos. I si no hi ha cap altre grup que m'ho demani, entenc que només són el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup Socialista..., Ciutadans també? (*Veus de fons.*) Veig que acabarem sent tots. Molt bé, doncs, els demano, si us plau, que s'ajustin a un minut si és possible.

(*Rosa Amorós i Capdevila demana per parlar.*) Senyora Amorós...

Rosa Amorós i Capdevila

Sí, per allusions. Dir-li al diputat Santamaría que jo el que he fet és..., una opinió, valoració, preguntes als sindicats; que no les he fetes a ell directament. I també li recordo que Esquerra Republicana de Catalunya no som en el Govern. Però, vull dir, no li puc contestar el que vostè ha comentat. La pregunta anava cap a ells. I respecto completament les seves decisions i les seves opinions, però, si ho vol vostè, un dia parlem, allò, mútuament i ja ens aclarirem, eh?

I, per altra banda, doncs, a la diputada Arrimadas..., que jo no he dit en cap moment que s'acabarien les desigualtats amb la independència. Tant de bo fos així! Jo el que he dit –i a més a més, ho vull dir, i ho torno a repetir perquè ho tinc escrit– és que si hi hagués..., ja que vostès tenen una relació directa amb la ciutadania, si s'han plantejat el seu pacte com a sindicats, que representen una part de la societat en una Catalunya independent, i, pensant, considerant que poguéssim arribar a tenir l'Estat propi, si han començat a reflexionar en el paper de la dona i en els drets laborals, socials i personals que hauríem de tenir les dones en el nou Estat independent. Jo en cap moment he dit que s'acabarien les desigualtats; tant de bo, eh? I jo, vull dir, si alludeixo és perquè vostè també sempre m'alludeix a mi. Però, ja ho dic, jo no he dit això que vostè ha comentat.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Amorós. *(Marina Geli i Fàbrega demana per parlar.)* Senyora Geli...

Marina Geli i Fàbrega

Per allusions, sí, directes a la meva intervenció, del senyor Santamaría, però en general. De veritat, jo crec que cal que posem rigor en les anàlisis de les dades, eh? Senyor Santamaría, des que la reforma laboral està en marxa, en època de menys baixada del PIB, més destrucció d'ocupació. És una constatació, no és una opinió.

Segona qüestió: totalment demostrat, i sociològicament en sèries de recerca històrica, que a menys política familiar, més desigualtat de tothom –de tothom, però també de les dones. Això... I, a més, clarament, política familiar vol dir... I si analitzem els trenta últims anys a Espanya, quan governa el PP, menys política familiar, perquè tornem a regressar que la maternitat és una política privada. I continuem aquí, eh? I ara la família acabarà essent la institució institucionalitzada de beneficència.

I tercer, i acabo: comparteixo amb els sindicats un debat molt important que vostès comentaven. Hi ha hagut un model econòmic, financer i social de mirada masculina. Que en som autocrítics, eh? Jo en sóc la primera. N'hem de ser. Que l'intentàvem modificar, però no vam entrar a fons en quin model, que és la gran diferència amb els països on la igualtat de gènere, la igualtat d'oportunitats de les dones és diferent perquè el model econòmic, el model social, el model

financer tenen unes mirades més plurals, com a mínim. I això sí que ens ocupa; en el present, amb independència que els catalans algun dia decideixin el que volen fer... –si Estat propi o Estat federat o Estat autonòmic–, en fi, això ja ara al present.

Però aquest present condicionarà el futur, eh?, perquè hi torno a insistir: no hi ha temps. Però la vinculació del mercat de treball actual té a veure també amb la possibilitat de condemnar generacions de dones –que pensàvem que formava part del passat– a pensions... –si és que les cobren, eh?, perquè no sé si hauran cotitzat els suficients anys–, perquè tornen a estar abocades a l'economia submergida. Malgrat tot, potser en aquest model les dones estan més ben posicionades perquè són més flexibles que la major part dels homes desocupats en aquest moment.

Moltes gràcies.

(Sergio Santamaría Santigosa demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Santamaría...

Sergio Santamaría Santigosa

Sí, señora presidenta, muy brevemente. Los sindicatos están aquí no para valorar la independencia de Cataluña. Están para hablar sobre, en fin, las políticas activas de igualdad en el ámbito de las relaciones laborales. Por tanto, es usted la que introduce esto en el debate, y evidentemente nos parece inoportuno e inapropiado. Y al mismo tiempo también le digo una cosa: si no hay presupuestos es porque el presidente de su grupo parlamentario, el señor Oriol Junqueras, no quiere que hayan presupuestos, y eso forma parte de un acuerdo de gobernabilidad...

La presidenta

Senyor Santamaría, allusions o...?

Sergio Santamaría Santigosa

Es muy breve, pero en todo caso...

La presidenta

...o no pertocaria aquest torn.

Sergio Santamaría Santigosa

...agradecería que no me interrumpieran en el uso de la palabra; en todo caso, fuera solo usted. Y lo que le quiero decir es esto: que efectivamente, que eso es lo importante que usted tenga en cuenta, que hay un acuerdo de gobernabilidad que pasaba por aprobar los presupuestos y que ustedes están obstaculizando; por tanto, responsabilidad tienen.

Señora Geli, no se ponga la venda en los ojos: «De aquellos polvos vienen estos lodos.» Es decir, el Gobierno del señor Rodríguez Zapatero, negando la existencia de la crisis, dificultando el proceso...

La presidenta

Senyor Santamaría...

Sergio Santamaría Santigosa

...de reformes que necessitava Espanya per adelantarse a la situació actual, es el origen y el motivo fundamental de los graves problemas que estamos atravesando ahora. Y precisamente el Gobierno del Partido Popular es el que está aplicando políticas reformistas que en definitiva lo que quieren es invertir esa tendencia. Pero se necesita un proceso, porque los años de malbaratamiento, de crisis, de mala gestión han sido largos, duros e intensos, y el Partido Popular es el que está revertiendo esa situación.

Nada más, gracias.

La presidenta

He estat molt correcta com a presidenta fins ara, però crec que a les properes comissions aplicarem estrictament el sentit del que és la comissió. Hi ha unes compareixences sobre un tema, que hem pactat a més tots els grups consensuadament, i ens atindrem a aquells temes, i les intervencions aniran sobre aquells temes. I, si no, hauré de retirar la paraula als diputats.

(Inés Arrimadas García demana per parlar.)

Senyora Arrimadas, volia vostè també un torn d'un minut?

Inés Arrimadas García

Sí, por favor, muy brevemente. En referencia a la intervención de la señora Amorós, en primer lugar no es ninguna alusión personal ni muchísimo menos, sino una alusión a una constante de su grupo parlamentario, que además le reconozco que ojalá todas las intervenciones de los diputados de su grupo fueran tan correctas y tan amables como las que hace usted.

Una tendencia que tiene Esquerra es culpar de todo a Madrid y dar como solución la independencia. Me ha parecido muy poco oportuno –muy poco oportuno– que ustedes pregunten a los sindicatos, que han venido hoy a hablarnos de la situación de la mujer en el mercado laboral, por la independencia. Y además es que estoy segura de que ustedes lo hacen ya sin darse cuenta. Llevan tantos años embadurnando toda la sociedad, intentando controlar a la sociedad y vendiéndonos bondades de la independencia que no existe, que yo sinceramente creo que usted cuando ha preparado la intervención ni se lo ha planteado, porque lo tienen como *modus operandi* de su proyecto.

Y le voy a dar un ejemplo de por qué –un ejemplo muy claro– la independencia no va a contribuir por sí misma a mejorar el mercado laboral. Ustedes que demonizan la reforma laboral, ustedes que consideran que la reforma laboral es el mayor mal de España –que nosotros podemos compartirlo en algún aspecto–, ha sido votada por Convergència i Unió. ¿Eso qué demuestra? Que incluso en una Cataluña independiente, un partido que gobierna...

La presidenta

Senyora Arrimadas, si us plau, o es centra en el tema o vagi acabant.

Inés Arrimadas García

...como es Convergència i Unió, puede tomar medidas que van en contra de lo que ustedes consideran que es apropiado para el mercado laboral. Por tanto, la independencia no garantiza ninguna de estas cosas.

Muchas gracias, señora presidenta, por su benevolencia.

La presidenta

Senyora Violant Cervera...

Violant Cervera i Gòdia

Molt bé, moltíssimes gràcies. Jo, només, reiterar, doncs, les gràcies, donar les gràcies als sindicats que avui ens han acompanyat, demanar-los que ens facin arribar les dades que ens han dit –a mi m'interessen molt les dades per franges d'edat per poder fer les valoracions–, i també demanar-los que totes aquestes aportacions les facin arribar al Consell de Relacions Laborals de Catalunya de les quals en formen part i a aquesta nova taula de coordinació que s'ha creat amb l'Institut Català de les Dones.

Moltes gràcies.

La presidenta

Bé, doncs, evidentment, des de la Mesa agrair-los la compareixença, les explicacions que ens han fet, haver atès la petició que havíem fet des de tots els grups d'aquesta Comissió d'Igualtat de les Persones.

Aclarir, per alguna al·lusió que hi ha hagut prèviament, que aquestes, de fet, són les primeres compareixences que fem sobre el bloc dona-igualtat-treball, i que n'hi haurà moltes més, que n'hem pactat moltes més, que segurament acabaran fins i tot ampliant-se i, per tant, tindrem moltes més ocasions de parlar amb moltes més veus, més plurals, diferents, de tot tipus, del territori fins i tot. Per tant, que, de fet, amb vostès començàvem perquè enteníem que era una bona manera de començar, de situar-nos sobre com està afectant la crisi a la igualtat, i especialment en el cas de gènere dona-home.

Gràcies per les explicacions. Evidentment, instar-los que ens facin arribar aquesta informació, que la farem extensiva a tota la comissió, a tots els membres d'aquesta comissió.

I recordar als diputats i diputades que la propera sessió està prevista per al 12 de juny, que hi haurà noves compareixences; ja els farem arribar quines seran, de la llista que havíem pactat tots els grups.

Tanquem, doncs, la sessió.

La sessió s'aixeca a les set del vespre.

